

HİCABA KARŞI VERİLEN SAVAŞ

MEHMET EMİN AKIN

Bu yazıyı 1994 yılında Y. Nuri Öztürk'ün, kadınlarla erkeklerin Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında birlikte ve aynı kaptan abdest aldıklarını ve bunun da kadınların; abdestte abdest azalarını açmaları zarureti sebebiyle bunun diğer vakitlerde de kadınların dirseklerine kadar kollarını açık gezebileceklerine dair bir cevaz niteliğinde olduğuna dair yazdıkları ve söyledikleri üzerine kaleme alınmıştı.

Yazı 1994'te *Bekelenen Vakit Gazetesi*'nde 29 Ağustos ve 14 Eylül günleri arasında yayınlanmıştı.

Bu makaleden gayem, Öztürk'ün Müslüman kadınların giyim kuşamları ile ilgili yazdıklarına ve söylediklerine dikkat çekmek ve onun özellikle genç kızlarımızın giyim tarzları üzerinde olumsuz etkilerini eleştirmektir. Fakat bu yazı sebebiyle, Öztürk Hürriyet gazetesinde şahsıma en ağır hakaretleri içeren iki sövgü yazısıyla (*Kur'an ve Yayagara- Kur'ansız İslam Arayışları*) cevap vermişti. O günlerde *İktibas Dergisi* de Öztürk'ün bu sövgü ve tekfir dolu iki yazısını orta sayfalarında yayınlamıştı.

Öztürk, arkasına laik ve zalim medyayı almış ve din hakkında dilediği gibi ahkâm kesiyor ve ilim adamlarıyla tartışmalarında onlara edeb dışı sözler söyleyerek hakaretler yağıdırıyor ve 28 Şubat'ın generallerinden ve medyasından aldığı güçle önünde durulmuyor, kitapları yok satıyor ve mutlak bir müctehid ve çıplak bir uyarıcı olarak görülüyor ve o da kendisini böyle tanımlıyordu.

Y. Nuri Öztürk Kur'an istismarını bu ülkede en usta bir şekilde becermiş ve sonunda da Kur'an'ı Rabbimizin gönderenin intikamına uğramıştır. Türkiye'de Sünnet'in kısmen veya tamamaen inkar edilmesinden Öztürk vb'öç lerini çok büyük bir yılımı oldu. Aslında Kur'ancılık adı altında Protestan ve Kadiyanî bir din anlayışı propaganda ediliyor ve Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) nübüvvetine karşı bir başkaldırı ortaya konuyordu. Öyleki, Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hüküm koyabileceğini söylemeyi bile küfr gören bu taifeler diğer yandan Kur'an'ın Luther'in İncil'i mesabesine indiriyorlardı.

İslam âlimlerine ve müctehidelere pervasızca dil uzatanlar, sistemin neden Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmettiğini tartışmıyorlar ve Allah'ın Kur'an'a karşı kurulmuş bir rejimini ve sistemin Kur'an'a göre hükmünü söylemiyorlardı. Ama bu münafıklar, Sünnet'in Kur'an'la test edilmesi gerektiğini söyleyebiliyorlardı. Batıcı laik ve İslamı dışlayan bir rejimi ise Allah'ın kitabıyla test etmeye yaklaşmadıkları gibi, üstelik bu rejimi kutsuyorlar ve Kur'an'a en uygun bir devlet modeli olarak insnalra ilan ediyorlar. Kur'an ile Sünnet'i karşı karşıya getirmek için Sünnet ve hadisler hakkında güvensizliği yayanlar; Muhammed'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Nübüvvetini inkâr eden, Yahudilerin ve Nasranîlerin bu inkâr projelerini devam ettiriyorlar.

Öztürk, Türkiye'de Sünnet'e inandığını söylediği halde, uydurma hadisleri bahane ederek büyük hadis külliyyatı hakkında şüphelerin yayılmasında ilk sıralarda yer alan akademisyenlerden olacaktır.

Hadis ve Sünnet iliminde hiçbir itibarı ve kıymeti ilmiyesi olmamasına rağmen; Türkiye'de tarikatlara, laiklere, Alevilere ve tarikat Şeyhlerine ve modernizmi din olarak seçmiş kesimlere durmadan gülücükler ve takdisler gönderen Öztürk; batıllarını ve İslam dışı söylemlerini ve popülizmini böyle oluşturuyor ve arkasına cahil ve İslamdan habersiz birçok bid'at ve dalalet ehlini de alarak bir meydan savaşı veriyordu.

Allah'ın sünneti onu da ihmal etmedi ve zamanında bütün ülkeye onu gerçek yüzüyle gösterdi. Fakat bizim kendisini eleştirdiğimiz günlerde, Müslümanların da büyük bir kısmı onun safında yer alarak bizleri kınamıştı. Birçok konuda hala aldanişlar yaşayan Türkiyeli Müslümanlar, Kur'an ve hadis ilimlerini âlimlerinden

öğrenmemenin bedelini ağır ödediler; bu bedellerin de en ağırlarından biri de Öztürk gibilerini Türkiye’de İslamî düşünceyi temsil edecek bir yerde görme yanılgısıdır.

Bu yanılgı, laik eğitim ve öğretim kurumlarının yetiştirdiği modernist reformcular ve Yenilikçiler, Türkiye Müslümanlarının dinlerini ve Allah’ın Rasulü’ne (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Kur’an ve Sünnet üzere itaat etme akidelerini yıkıyorlar.

Türkiye Kur’an üzerinden verilen saptırıcı bir mücadele, Lutherizm’i yayıyor ve Müslümanları, Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Sünneti’ne düşman ediyor. Müslümanlar gittikçe, laik demokrasiyi benimsiyorlar ve iman ettikleri kitabın hükümlerini inkâr edenlerin ve İslama bir adım dahi ilerleme hakkı tanımayanların safında yer alıyorlar.

Müslümanları dönüştürme projesi bütün sevilerde ve bütün alanlarda devam ediyor. Biz 1994 yılında yayınlanmış bu makalemiz üzerinde fazla tasarrufta bulunmadan web sayfamızda yayınlıyoruz.

BAŞLANGIÇ

Batı Hristiyan dünyasının, İslam ülkelerini birer birer Fas'tan Endonezya'ya kadar işgali altına almasıyla, Müslümanların düşünce ve amellerinde o güne kadar hiç görülmemiş çekişmeler ve kargaşalar ortaya çıktı. Bu kargaşa içerisinde Napolyon'un Mısır'ı işgaliyle, kader ve İslam Kültürü, İngilizlerin Hindistan'ı vb. yerleri işgal etmeleri ile Mısır'da da İslami devlet yapısı, Hilafet, Hüküm ve Hicâb tartışması başladı. Bunun bir benzerini de Osmanlı'da görürüz. Hindistan'da ise, İngilizlerin hizmetinde bazı Deccallar ve yalancı Rasuller de, İslam demek sadece Kur'an demektir, fitnesini ortaya attılar. Böylece Batı Hristiyan dünyası, askeri savaşın yanında İslam'a karşı kaleyi içerden çökerten bir savaş ve çağır başlatıyordu.

İşte Hindistan ve çevresinde İngilizlerin çıkarlarını koruyanlar; önce, “*İslam ancak Kur'an'dır*” dediler. Sonra O'nu istedikleri gibi yorumlayıp, Nübüvvet'in sona ermediğini yeni vahiyler gelebileceğini söylediler. Hindistan'da İslami direnişi kırmak için Kadiyanî'ler aracılığıyla, o zamanın deccallarından olan Gulam Ahmed Kadiyan, Cihad'ın İslam'da olmadığını, meşru iradenin İngiltere olduğunu ve ancak onlara itaatin Allah'a itaat olacağını yaymaya başladı. Ona, bu mücadelesinde her türlü desteği sağlayan da yine İngiliz hükümetiydi.

TARTIŞMALAR

Hindistan'da bunlar olurken, Mısır'da ve Osmanlıların başkentinde de buna benzer tartışmalar oluyordu. Napolyon'un Mısır'a gelmesi ile İslami çehre yavaş yavaş bozuluyor, milli, kavmi bir uyanış gündeme geliyordu. İstanbul'da da *Gülhane Hatt-ı Hümayun*'u kabul ediliyor, Osmanlı ile gayr-i müslimler arasındaki farklar kaldırılmaya çalışılıyor, Batı, anayasal bir hükümet şekline zemin hazırlıyordu. Osmanlı ve İslam coğrafyası, Avrupa'nın acımasız güçlerince ayaklar altına alındıkça sorunlar artıyor, Batı Medeniyeti karşısında zamanın aydınları yeni arayışlara yöneliyorlardı. Hatta öyle ki, kimileri, her şeyin teknoloji ve bilim olduğuna iman etmeye başlamış ve böylece İslami değerleri sorgulamaya girişmişti.

Bu döneme dikkat edilirse; yönetim şekli, itikadın esasları ve kadının konumu hep birlikte gündeme gelmiş ve o günkü tartışmaların temelini oluşturmuştur. Batılılar *Hilafet*'in İslami bir güç kaynağı ve Müslümanları birbirine bağlayan bir makam olduğunu çok iyi bildikleri için, onun kaldırılmasının ön hazırlıklarını yapmaya, milli ve bölgesel vatancılık duygularını yaymaya başladılar. Bu, çeşitli ırk ve mezheplerden oluşan Müslümanların dini birliğini ciddi biçimde yaraladı ve tehdit edici bir unsur olarak devam etti.

BÜNYEYE MİKROP GİRİNCE

Ümmetin manevi bünyesi böyle mikroplar almaya başladıkça, kurtuluş ve yükseliş çaresi olarak Batı'dan gelen eli bastonlu, beyaz fötrlü ve cep saatli, ayaklarında pırıl pırıl iskarpinler olan yeni Haçlı işgalci, kibar, hilekâr Avrupalıdan, içinde bulunduğumuz halden bizi kurtarmasını istedik. Hâlbuki onlar bizim dinimizi yeryüzünden kaldırmak ve nihayetinde bizi Haç'a ve İsa'ya (as) taptırmak, kadınlarımızın örtüsünü açmak, erkek ve kadınlarla beraber kokteyllerde, barlarda, pavyonlarda beraber kendileri gibi yaşamamızı sağlamak istiyordu. Kadın özgürlüğü adlı tatlı bir masalla; Müslüman kadını, Avrupalı emperyalist beyefendilerin şehvetlerinin giderilmesi için gerekirse onların yataklarına kadar götürülmeliydi. (Bugün olduğu gibi)...

Batılı emperyalistler, hiçbir şekilde doymuyorlardı. Tevhid dinine karşı küfür dinini üstün kılma, barış ve kardeşlik toplumunun safları arasına; ırkçılık ve milliyetçilik tohumlarını ekmek, onu İslam'ın adil hükümlerinden ayırıp eğitilmiş, uysal ve sömürüye sevgi besleyen bir toplum haline getirmek istiyorlardı.

KADINLA İLGİLİ HÜKÜMLER

Dinimizi, toprağımızı, yönetimimizi, aklımızı ve gücümüzü elimizden alıp, bizi insanlığımızdan mahrum eden batılı çağdaş laikler sonunda kadını da elimizden alıp, İslamî olan her şeyi yerle bir etmek istediler.

Her şeyimizi ayaklar altına alan Batı, acaba kadını ve onun ırzını koruyacak ve yüceltecek değerlerle mi ülkelelerimizi işgal ediyordu? Elbette hayır. Müslüman kadının örtüsü, aslında Batı'dan gelen şirk ve küfür cereyanı karşısında bir kaledir. Batı, İslami hayata en büyük darbesini Müslüman kadını dönüştürerek vurmuştur. Batının sömürgeci ve küfür güçleri ve onların yerli işbirlikçileri; İslam düşmanı modern köleleri olan yandaşları, hicabı yasaklayıp onunla savaştıkları halde, namaz ve oruçla o kadar ilgilenmiyorlardı. Zira laik, çağdaş Romalı zalimlere göre, insanın mücerred bir ibadeti eda etmesi, kadının rolü kadar önemli değildi. İhlâssız ve bilinçsiz bir ibadet, birçok şeyi değiştiremezdi. Ancak, batılılaşmış bir kadın birçok şeyi yikabilirdi.

Batılılar gibi düşünen ve inanan, Yunan, Roma, Vatikan kökenli düşüncelere sempati besleyen bir kadın bile İslamî aile ve devlet yapısını tehdit eden en büyük tehlikelerdendir. Bu savaşa bilerek destek verenler olduğu gibi, bilmeyerek gafletinden de destek verenler yok değildir. Müslüman kadını Allah ve Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dilediğinin dışında bir kadın olmaya çağırın, O'nun (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ahabının yapmadığını, kadını alet ederek yapmaya çalışanlar mü'minlerin yolundan çıkmış olanlardır. Bunun içindir ki Kur'an, mü'münleri "fahişe" işlemeye davet edenlerin dünya ve ahirette büyük bir azab müstehak olacağını haber vermiştir.

Kur'an ve Sünnet'te kadınla ilgili hükümler tamamlanmıştır. Allah ve Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kadına bir hak ve görev yükleyip, ona hayatını düzenleyecek olan kaideleri koyduktan sonra, çağdaşlık hastalığına ve aşağılık düşüncesine kapılanların bunu bozmaya hakkı yoktur. İslamî olmayan yönetim ve toplumlarda sanki İslam hâkimmiş gibi, esasında gayesi belli ve bilinçli bir şekilde kadının haklarının kollanması adına, şartlar ve çevreyi önemsemeden kimliğimizi ve itikadımızı, en azından İslam'a

karşı olan güçlerin bizim hakkımızdaki tavırlarını hiçe sayıp, temeli iman ve İslam’a dayanan kimliğimizin hafife alınmasının ardında hiçbir İslamî kaygı olamaz.

Bu bakımdan özellikle bazı TV kanallarının kadını ve onun örtüsünü gündeme getirip İslam’ı mahkum etmelerinde bazı insanların alet edilmesi düşündürücü bir gelişmedir. Bu insanlardan kimisi sanki sadece İslam, kendilerinin dediği gibiymiş gibi bir intiba veriyorlar. Bunlar, kimi zaman öyle cesaretli ve yukarıdan konuşuyorlar ki, zannedersiniz ki İslam’ı onlardan başka kimse anlayamaz. İslam âlimlerinin birçoğu ile alay eden bu insanlardan bazılarını sormak lazım, kendinizde bu cesareti ve yetkiyi nasıl buluyorsunuz? İnsan kendi kendisine soruyor; bu insanlar bilim adına bazı kritik meselelerde rejim ve sistemin istediği Kadıyanılık dini gibi bir dinin oluşmasına alet mi ediliyorlar?

İslam akidesinin esasları tamamlanmıştır. Kimse şu veya bu dünyalık çıkarları uğruna, daha açıkçası İslam’ın elinden hayat hakkını alıp, onu sadece ruhsuz ve inançsız bir namaz, çoğu gösteriştense öte geçmeyen oruç ve kurban ibadetlerine mahkûm eden bir devletin hesabına İslam’a -tabiri caizse- uşaklık ve şahsiyetsizlik kimliğini biçemez.

İslam’ın bugün, olduğu gibi anlaşılıp olduğu gibi tebliğ edilmesi gerekir. Bazı insanların iman edebilecekleri zannıyla kendi korkaklığımızı ve hastalığımızı örtmek için, nifaka girip, şirk koşanlarla uzlaşmaya girilmez. Böyle bir çaba kimden gelirse gelsin, merduttur. Bu, İslam adına ve yararına değil, İslam düşmanlarının lehine olan bir girişimdir. Madem İslam’da kâhinlik ve ruhbanlık yoktur; öyleyse, akademik ruhbanlık ve kâhinlik de yoktur.

Bugün Müslüman ilim adamlarına düşen, Kur’an ve Sünnet dairesinde İslam’ın insanlara götürülmesine çalışmaktır. Sahabe kadınlarının örtünmelerini gerçek yönüyle ortaya koymakta şu veya bu nedenle korkup, çekinen kimseler, İslam adına çıkıp TV ekranlarında ahkâm kesip fetva veremezler. Hem rejim fetva vermeyi nasıl kabul eder görünebiliyor? Mesela; bazıları laik ve de demokrat kimlikle, İslamî kimliğin hâlâ ayrışmasını istemiyorlar. İşte böylelerini İslam adına konuşturuyormuş gibi, kamuoyuna tanıtan bazı görüntülü yayın organları; aslında istedikleri dinin nasıl olması gerektiğini, Avrupalı bazı bilim adamlarına söyletmektedirler.

Biz de bu yazımızı, özellikle sık sık gündemi işgal eden veya kasıtlı gündem haline getirilen Hicab konusuna ayırdık. Yazımızda kimilerinin yaptığı gibi kısır ve ruhsuz bir tanım olan başörtüsü kavramını kullanmadık. Çünkü bu, ayetlerin dalâletlerin saptırılmasından doğan bir kavramdır. Tek başına eksik ve yanlış şeyler ifade eder. Onun için biz Kur’an’ın ve Sünnet’in medlul ve maksadına en uygun olan “HİCAB” kavramını kullanmayı tercih ettik. Makalemizde özellikle Y. Nuri Öztürk’ün Müslümanların gündemine Hicab kavramı ve hükümleri hakkında sokmak istediği bazı görüşler üzerinde durmaya çalıştık. İslami emanet açısından yanlışlarımızı Kur’an ve Sünnet ışığında tashihe açtık. İnşallah gayemiz Allah’ın rızasıdır. Doğrusunu en iyi Allah bilir.

HİCAB KAVRAMININ ANLAMI

“Hacb” veya “Hicab”; ulaşmaya engel olma demektir. “Hacebehu”; men etti, gizledi, demektir. Bunun için iki şeyi birbirinden ayıran şeye “Hicab” denmiştir. Kadının örtüsüne de bundan dolayı “Hicab” denmiştir. Kapıcıya; “hacib” denilir. Kâbe’nin kisveciliğine “hicabe” denir.

Kadının hicabı, şer’î anlamını Kur’an’dan almaktadır.

“Onlardan bir şeyler istediğinizde, bir hicabın gerisinden isteyiniz. Bu, sizin ve onların kalpleri için daha temizdir.”

(Ahzab: 33/53)

Kur'an'da hicabın karşılığı olarak “Teberrüc” kavramı zikredilmiştir. Bunun da anlamı; kadının ziynet yerlerini ve güzelliklerini yabancı erkek ya da kadınlara göstermesidir. Buna, şehvetleri tahrik ederek giyinme, hareket etme ve koku sürünme de dâhildir.

Mevdudi (rh.a) “Teberrüc”ü şöyle açıklar:

“Bir kadının, yabancıların gözlerine şirin gözükmek için ziynet ve güzelliğini sergilemesidir. Hatta kendi örtünüyorsa bile, berrak renklerden olup dikkatleri cezbediği ve görenlerin bakışlarına neden olduğu için bu da, cahiliye teberrücündendir.”¹

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*);

“yabancı yerlerde zinetlerin ve güzelliklerin sergilenmesini haram kılmıştır.”²

Teberrüc; büyük günahlardandır. Nitekim Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*),

Umeyme Binti Rukeyye'den şöyle beyat almıştır:

“Senden, Allah'a ortak koşmaman, hırsızlık yapmaman, zina etmemen, çocuğunu öldürmemen, isteyerek ellerin ve ayakların arasında bir fahiş iş yapmaman, ölümlere ağıt yakmaman ve ilk cahiliye çağında olduğu gibi açılıp saçılmaman için beyat alıyorum”³ demiştir.

Müteberrice; (açık saçık gezen ve kendilerini topluma karşı güzelliklerini sergileyen) lanetlenmiş kadınlardır. Abdullah İbn Amr İbnü'l-As'ın (ra), Allah'ın Rasulü'nden (*sallallahu aleyhi ve sellem*) rivayet ettiği bir hadisinde şöyle der:

“Ümmetimin son zamanlarında giyinik oldukları halde çıplak olan kadınlar olacaktır. Başlarında deve hörgüçleri gibi topuzları olacak. Onları lanetleyin. Çünkü onlar, lanetlenmişlerdir.”⁴

el-Elbanî, buna sahih hadis demiştir.

KADININ ÖRTÜNMESİNİN LÜZUMU

Benzer bir hadisi de farklı lafızlarla Ahmed İbn Hanbel (rh.a) *Müsned*'inde zikrediyor. Ebu Hureyre'nin (ra), rivayet ettiği diğer bir hadiste de Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle der:

“Ümmetimden cehennem ehli iki sınıf var, onlar gibisini görmedim. Birisi; öküz kuyrukları gibi kırbaçlarla insanlara vuran, diğeri; giyinik oldukları halde çıplakmış gibi kendilerine meylettiren ve kırita kırita yürüyen kadınlar. Başları, develerin hörgüçleri gibidir. Ne cennete girerler ve ne de onun kokusunu bulurlar. Onun kokusu şöyle şöyle mesafeden hissedilir.”⁵

Allah'ın Rasulü'nden (*sallallahu aleyhi ve sellem*), Meymune Binti Sa'd (r.anha) rivayet ediyor:

“Kendi ehlinden başka bir yerde zinetlerini kıvançla gösteren kadın, kıyamet günü zulmet (karanlıklar) gibidir. Onun nuru yoktur.”⁶

¹ Ebu'l-Ala Mevdudi; *Hicab*: s.132 (Arapça)

² en-Nesâî; *es-Sünen*: c. 8/141

³ Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 2/ 196 (Ahmed Sakir, bu hadisin isnadının sahih olduğunu söylemiştir.)

⁴ et-Tebarani: s. 232

⁵ Müslim; *Sahih*: 2128, el-Hâkim; *el-Müstedrek*: c. 4/430,

⁶ et-Tirmizi, *es-Sünen*: 1167

Her ne kadar bu hadis zayıfsa da anlamı sahihtir. Bunun için Allah Azze ve Celle yüce kitabında kadınlara hitaben;

“Evlerinizde karar kılınız, ilk cahiliyye teberrecü gibi teberrecde bulunmayın...”

(Ahzab: 33/33)

buyurmaktadır. O halde Müslümanın diyen kadının açılıp saçılması İslam öncesi ve Tevhid dışı bir cahiliyye inancının kalıntısının belirtisidir.

Y.Nuri Öztürk’ün, abdest ayeti ve sadece iki hadisin zahiri lafızlarına bakarak kadınların, kollarından abdest mahalli sayılan yerleri açabileceklerini söylemesi, gerçekten İslam’a iman etmiş bir kişi için şaşırtıcıdır. Zira böyle bir başlangıç, kendi cinsinden bir sonucu da beraberinde getirir. Öztürk herhalde, İslam âleminde çağdaşlık çağrılarının, kadınları yavaş yavaş özgürlük iddiasıyla örtülerini kısaltıp seffaflaştırmanın, Müslüman kadınları kafir ve müşrik kadınlara benzetmeye götüren bir başlangıç olduğunu bilmiyor.

HİCABIN ŞARTLARI:

a) Bütün bedeni içine alması.

b) Süs ve gösteriş için giyinilmemesi.

“Evlerinizde karar kılın, ilk cahiliyyedeki gibi açılıp saçılmayın...”

(Ahzab: 33/33)

“Zinetlerini dışarı vurmasınlar...”

(Nur: 24/31)

İmam ez-Zehebî (rh.a) “*Kebair*” (Büyük Günahlar) adlı kitabında şöyle der: “Kadının lanetlendiği ameller arasında, dışarı çıkınca örtüsünün altındaki ziynetini, altınını ve incisini, misk amber veya herhangi bir parfümle bezeyip rengarenk ipekten dügmeli elbiseler giymesi, elbiseyi gereğinden fazla uzatıp kollarının genişleterek uzatmasının hepsi, Allah’ın sevmediği bir teberrecdür ve bunu yapana hem dünyada hem de ahrette azab eder.”

c) Bedeni Belli Etmeyip Geniş Olması:

İbn Abdilberr (rh.a) der ki:

“Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bununla, hafif ve ince olduğu halde bedeni örtmeyen elbise giyen kadınları kastetmiştir. İşte o kadınlar zahiren kapalı, fakat gerçekte açıktırlar.”⁷

Dihyetu’l-Kelbî (ra) anlatıyor:

“Nebi’ye (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kabati elbiseler getirildi bana da bir kabatiyye verdi. Bana dedi ki; onu ikiye ayır, birinden kamis (gömlek) yap, ötekini hanımına ver ve ondan himar (baş ve göğüs örtüsü) yapsın. Sırtını dönünce bana dedi ki, hanımına emret, onun altına bedenini belli etmeyen bir elbise giysin.”⁷

Aişe (r.anha);

“Himar ancak, beden cildini ve saçları örten şeydir”⁸

demiştir. Bundan dolayı İslam âlimleri; “tesettür için kullanılan elbisenin, bedeni belirtmemesi gerektiğinde ittifak etmişlerdir. Örtü (hicab), ne bedenin şeklini dışı vurmali ne de rengini.”⁹

⁷ Ebu Davud; *es-Sünen*: 4116, el Beyhakî; *es-Sünen el-Kubra*: c. 2/234

⁸ el-Beyhaki, *es-Sünen el-Kubra*: c. 2/235

⁹ en- Nevevi; *el-Mübeccet*: c. 3/176.

d) Dar Olmayıp Bol Olması:

İmam Ahmed İbn Hanbel (rh.a), Usame İbn Zeyd'den (ra) rivayet ettiği hadiste diyor ki:

“Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bana, Dihyetu'l-Kelbi'nin (ra) hediye ettiği kalın kabatiyeden giydirdi. Ben de onu karıma giydirdim. Bana dedi ki; sana ne oluyor ki, bunu giymedin? Ben de onu karıma giydirdiğimi söyledim. Dedi ki: Ona emret, onun altına bir galale (elbise) giysin, yoksa onun kemiklerinin hacmini belli edeceğinden korkarım.”¹⁰

e) Koku Veya Parfüm Kullanarak Topluma Çıkmamak:

Ebu Musa el-Eş'arî (ra), Allah'ın Rasulü'nden (*sallallahu aleyhi ve sellem*) rivayet ediyor:

“Hangi kadın bir topluluk kokusunu hissetsin diyerek, parfüm sürer de dışarı çıkarsa, o kadın zaniyedir.”¹¹

Zeynep (r.anha) rivayet ediyor:

“Sizden birisi mescide gittiğinde sakın koku sürünmesin.”¹²

İbn Dakik el-İyd (rh.a):

“Bu hadiste, mescide gitmek için evinden çıkan kadının koku kullanmasının haram oluşu vardır”

demıştır. Zira bunda erkeklerin şehvetini tahrik etme vardır. Buna, “güzel elbise ve açıktan süs takıları giymek de dâhildir” der. İbn Hacer el-Heytemî de (rh.a); “bunun büyük günahlardan olduğunu söylemiştir.

f) Erkeklerin Elbiselerine Benzememesi:

Abdullah İbn Amr (ra), Allah'ın Rasulü'nden (*sallallahu aleyhi ve sellem*) rivayet ediyor: “Kadınlardan erkeklere benzeyen ve erkeklerden de kadınlara benzeyen bizden değildir.”¹³

Ebu Hureyre (ra) rivayet ediyor:

“Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*); kadın elbisesi giyen erkeği ve erkek elbisesi giyen kadını laneteledi.”¹⁴

g) Kâfir Kadınların Elbiselerine Benzememeli:

“Sakın Allah'ı unutanlar gibi olmayın. Allah, onlara nefislerini unutturmuştur. İşte onlar, fasıkların ta kendileridir.”

(Haşr: 59/19)

h) Şöhret ve İftihar Elbisesi Olmamalı:

Abdullah İbn Ömer (ra), Allah'ın Rasulü'nden (*sallallahu aleyhi ve sellem*) rivayet ediyor:

“Kim dünyada şöhrat elbisesi giyerse, Allah da ona kıyamet günü zillet elbisesi giydirecek. Sonra onun elbisesini cehennem ateşiyle tutuşturur.”¹⁵

MÜSLÜMANLARIN MODA EVLERİ

Moda evlerinin heva ve heveslerine hizmet eden ve toplumda seçkin bir görünüm sergilemek için süslü elbiseler giymek, acaba takva ve imanla bağdaşır mı?

¹⁰ Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 5/205, et-Taberani; *el-Mucemu'l Kebir*: c. 1/160

¹¹ ed-Dıya el Makdisi; *el-Ebadis el Muhtara*: c. 1/144, Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 5/205, et-Taberani; *el-Mucemu'l-Kebir*: c. 1/160

¹² Müslim; *Sahih*: Salât 444, Ebu Davud; *es-Sünen*: 4175

¹³ Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 2/ 199-200

¹⁴ Ebu Davud; *es-Sünen*: 4098, İbn Mace; *es-Sünen*: c. 1/588 .

¹⁵ Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 1/92 (Ahmed Sakir, bu hadisin isnadının sahih olduğunu söylemiştir. c. 1104)

Bugün gerçekte birçok genç kadının, İslam'dan ve imandan nasibi olmayanların moda evlerinin, ürettikleri çekici ve göz okşayıcı elbiseleri giymeleri, hicab altında gizlenen teberrecün bizzat kendisidir. Bu da, Allah'ın emirlerine ve Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Sünneti'ne karşı örtülü bir isyandır. Diğer anlamıyla bu, örtülü bir fitnedir. Örtü, Allah'a itaattir, yoksa nefsin şehvetlerini tatmin etme aracı değil.

Hicab, bütün beden için mi farzdır yoksa bazı organlar bundan müstesna mı olur?

Allah Azze ve Celle kitabında:

“Ey Nebi! Kadınlarına, kızlarına ve mü'minlerin kadınlarına söyle, cilbablarını üzerlerinden aşağıya indirsinler. Bu, onların bilinip incitilmemeleri için en yakın olanıdır. Allah çok bağışlayıcı çok acıyıcı olanıdır.”

(Ahzab: 33/59)

Bu ayetin, tüm bedenin örtülmesine delâlet ettiğine birçok sahabe ve tabiundan imamlar ve müctehidler işaret etmiştir.

Ümmü Seleme (r.anha) diyor ki:

“Bu ayet inince, Ensar kadınlarının başlarının üzerine giydikleri siyah örtülerden dolayı sanki karakargalar vardı.”¹⁶

el-Keyya el-Herrasi, Ahzab Suresi'nin 59. ayetinin;

“Tüm bedeni ve yüzü örtmenin delili olduğunu söyler.”¹⁷

ez-Zamahşerî de aynı görüşü paylaşan müfessirlerdendir.

İbnu'l-Arabî, *Abkamu'l-Kur'an*'da;

“Yudniyne” emrini; göğüs örtüsünün üzerine başörtüsünü salma olarak açıklar.”¹⁸

Zadu'l-Mesir sahibi İbnu'l-Cevzî de (rh.a) aynı görüşü paylaşmaktadır. el-Kurtubî ve el-Beydavî de Ahzab Suresi'nin 59. ayetinin hükmünün, baş ve yüzü de içine aldığı söyleyen alimlerdenidir.

Ebu Hayyan, Ahzab Suresi'nin 59. ayetinin tefsirinde;

“Cilbabı indirme emrinin tüm bedeni ve yüzü de içerdiğini zikreder. O, tıpkı İbnu'l-Kayyim gibi, güzel cariye kadınlarının da en az yüzleri ve elleri açık kalacak şekilde örtünmelerinin gerektiğine değinmiştir.”¹⁹

HİCAB HAKKINDA BAZI GÖRÜŞLER

Hicab hakkında birçok müfessir aynı görüşü paylaşmıştır. Hepsinin görüşünü ayrı ayrı zikretmek konuyu gereksiz yere uzatmak olacağından bununla yetiniyoruz. Zira yukarıda verdiğimiz örnekler, İslam alimlerinin hicabın hükmü hakkındaki görüşleri için yeterlidir. Ancak bilinmesi için burada ayrıca el-Alusî, es-Şevkanî, es-Suyutî, Bursalı İsmail Hakkı, Cemaluddin el-Kasımî, Muhammed Emin eş-Şankitî ve Mevdudî'nin de yukarıda görüşlerini verdiğimiz alimlerle aynı düşünceyi paylaştıklarını söylemek yararlı olacaktır.

Mevdudî (rh.a) diyor ki:

“Bir insan emanete hiyanet suçu işlemek istemiyorsa ve de münafık değil ise, mutlaka Kur'an'ın ne istediğini ve kast ettiğini anlar.” (Ahzab Suresi Tefsiri)

Allah Azze ve Celle, Ahzab Suresi'nin 59. ayetinde; Rasulullah'ın hanımlarının ve kızlarının sonra da mü'minlerin kadınlarının cilbablarını üzerlerine sarkıtmalarını,

¹⁶ Ebu Bekr el-Cessas; *e1-Abkâm*: c. 3/371-372

¹⁷ el-Keyya el-Herrasi; *Abkamu'l-Kur'an*: c. 4/354

¹⁸ İbnu'l-Arabî, *Abkamu'l-Kur'an*: c. 3/625

¹⁹ Ebu Hayyan; *el-Babru'l-Mubîd*; c. 7/250

örtmelerini emretmiştir. Yani hüküm üç ayrı kesim hakkında varit olmuştur. Ayette ki, (söyle), emir siygasıdır. Birinci kesime emredilen ne ise, son kesime (mü'minlerin kadınlarına) de emredilen aynı şeydir. Böylece ayet cılbabların içine girmesi gerekmeyen herhangi bir uzuvdan söz etmeden genel bir hüküm getirmiştir. Çünkü Nur Suresi'nin, Himar ayetiyle, Ahzab Suresi'ndeki Cılbab ayeti yeni bir hüküm getirmektedir.

Kimi İslam âlimleri, bu hükme kadar yüzün bu ayetin hükmüne dâhil olmadığını söylemişlerse de, bu, namaz kılmanın şartlarına dahildir. Yoksa fitne korkusu muhakkak olan bir ortam için değildir. Bu, Ebu Hanife, Malik ve eş-Şafii'nin görüşüdür. İbn Kudame de "kadının tüm bedeni avrettir" hadisini, kadının yüzü hariç, her yerinin namazda setretmesi olarak algılamışlardır. Malik, eş-Şafii ve el-Evzaî de bu görüştedir.

NAMAZDA ÖRTÜ

Bilindiği gibi, İbn Abbas (ra) ve Aişe (r.anha); kadının yüzü ve ellerinin avret olmadığını söylemişlerse de, Hanbeli alimlerinden Mansur İbn İdris el-Behyutî, *"Keşşafu'l-Kına An Mesaili'l-İkna"*da diyor ki; "Beyhaki'nin zayıf bir rivayeti olduğunu söyleyenler, buna karşılık İbn Mes'ud'un (ra) görüşünü zikreder. İbn Teymiyye de (rh.a); namazda avret mahalli hükmünde olmadığına kail olanlardandır. Hanbelî âlimlerinin hemen hepsi aynı görüşü paylaşırlar.

İbn Kayyim el-Cevziyye (rh.a) de, avret mahallini ikiye ayırır. Namazda avret, bakış (nazar) avreti.

es-Subkî ve Muhammed İbn İsmail es-San'anî de aynı görüştedir. El ve yüz, namazda açılabilir bu, namazı bozmaz.

Mevdudî (rh.a);

"kadının ellerinin ve yüzünü yabancılara gösterebileceği hakkında delil getirmeye çalışarak mübah kılanlar, el ve yüzün avret olmadığını ileri sürüyorlar. Halbuki hicab ile avret arasında çok büyük bir fark vardır. Avret hatta mahrem erkeklere bile gösterilmesi caiz olmayandır. [karı-koca hariç]. Hicab ise, setri avretten öte bir şeydir. O, kadınlarla yabancı erkekler arasına giren engeldir." (Nur Suresi'nin Tefsiri)

KADINLARLA ERKEKLERİN AYNI KAPTAN ABDEST ALMALARI

Y.Nuri Öztürk'ün hemen tüm İslam fıkıh âlimlerinin karşıtı bir görüş ileri sürerek, kadının abdest azalarını namahrem erkeklerle karşı açabileceğine dair delil gösterdiği, Meymune ve Aişe hadislerinin mahiyetini açıklayan bazı hadisleri burada zikretme de büyük bir yarar olacağına inanıyoruz.

1) Muaze el-Adeviyye (r.anha) diyor ki:

“Aişe’ye sordum, kadının kocasıyla cenabetten dolayı aynı kaptan beraberce yıkanır mı? Evet dedi. Su temizleyicidir. Su cünüp olmaz. Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ben bir kaptan yıkanırđık. Ben, O (*sallallahu aleyhi ve sellem*), elinin kaba daldırmadan önce O’nun (*sallallahu aleyhi ve sellem*) eline su dökerdim.”²⁰

Bu hadisin isnadı sahihtir. Aynı hadisi İbn Huzeyme (251), Ahmed İbn Hanbel (6/172) ve el-Beyhâkî, *es-Sünen*’de (1/187) rivayet etmişlerdir. İbn Huzeyme de uzun bir isnadla bu hadisi Aişe’den (r.anha) rivayet eder. (188, 151). İmam İbn Huzeyme, Abdurrahman İbnu’l-Kasım’dan, babasından ve Aişe’den (r.anha) yaptığı rivayette Aişe (r.anha):

“Ben ve Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) cünüplükten dolayı bir kaptan yıkanırđık.”

2) Ata, Aişe’den (r.anha) rivayet ediyor:

“Ben ve Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), cünüplükten dolayı bir kaptan yıkanırđık. Ona beraber elimizi daldırırđık.”²¹

3) Aynı hadisi ayrıca Abdurrezzak, *el-Musannef*’te (1028) İbn Cureyc’den rivayet etmiştir. Aynı hadisi Aişe’den (r.anha) Hişam İbn Urve de rivayet edenler arasındadır.

4) İbn Hibban; (c. 3/1194), en-Nesaî de bu hadisi *Sünen*’inde (c. 1/128, 201), Hişam, Kuteybe ve Malik yoluyla rivayet ediyor.

5) el-Buharî, *Ğusl Babında*; (273) ve *Libas Kitabında* (5958) bu hadisi rivayet ediyor. Bu mealdeki Hz. Aişe (r.anha) hadisini.

6) Müslim, *Sahib*’inde Hayz Kitabında zikreder. (40-321)

7) el-Humeydî, *et-Tayalisi* ve Ahmed İbn Hanbel ve en-Nesaî de bu hadisi rivayet etmiştir.

8) Yine Ata’nın Aişe’den (r.anha) yaptığı bir rivayette diyor ki:

“Erkeğin, karısının fercine bakması hakkında sordum. Dedi ki; ben ve [Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)] aynı kaptan avuçlarımız kavuşa kavuşa gusül abdesti alırdık. Sonra evde altı aksat (1/2 Sa) kadar bir kap gösterdi.”²²

Bu hadisin isnadı “hasen”dir. Kimi muhaddisler bu hadisini isnadına sahih demişler ve kimileri de zayıf göstermişlerse de isnadı hasendir.

9) Ebu Davud, aynı hadisi Taharet Kitabında (33-79) Ümmü Sabiyye el-Cünehîyye (Havle Binti Kays) yoluyla Aişe’den (r.anha) rivayet eder. Bu, yine İmam en-Nesaî’nin *Sünen*’inde (71-343).

10) İbn Mace (381)

11) Buharî’nin *Sahib*’inde, Malik, Nafi ve İbn Ömer yoluyla Aişe’den (r.anha) gelen bir hadistir. “Erkekler ve kadınlar Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında bir kaptan abdest alırlardı”

cümlesini rivayet ederler. Ancak, Ebu Davud, Müsedded bu hadise,

²⁰ İbn Hibban; *Sahib*: c. 3/1192, İbn Huzeyme; *Sahib*: 251, Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*; c. 6/171-172.

²¹ İbn Hibban; *Sahib*: c. 3/1193

²² İbn Hibban; *Sahib*: c.12/5577

“bir kaptan beraberce” lafzını eklemiştir diyor. (el-Hattabî, *Şerhu Mealim es-Sünen*: c. 1/70)

12) Yine başka bir isnadla Nafî ve İbn Ömer’den gelen bir rivayette şöyle der:

“Biz ve kadınlar Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında bir kaba elimizi daldırarak abdest alırdık. (*Mealimu’s-Sünen*)

13) Ebu Davud, İbrahim İbnü’l-Esved ve Aişe’den (r.anha) rivayet ediyor:

“Ben ve Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) cünüb olduğumuz halde bir kaptan guslederdik.”²³

14) Aynı hadisi en-Nesâî *Sünen*’inde Taharet Kitabında (72) Aişe’den (r.anha);

“O ve Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir kaptan guslederdi”

diyerek rivayet eder.

15) Buhari ise,

“Ben ve Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir kaptan cünüblükten yıkanırdık”

lafzıyla rivayet ediyor.

16) İbn Abbas yoluyla yaptığı bir rivayette diyor ki: “Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Meymune’nin artık suyundan guslederdi.”

17) Müslim bu hadisi Hayz Kitabında rivayet eder.²⁴ İbn Hacer, *el-Metalib*’de İkrime yoluyla gelen rivayette:

“Meymune’nin gusletmesinden sonra, Allah’ın Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ondan kalan suyla guslettiğini, Vekî’ın (ondan sonra) ziyade lafzıyla nakleder.”²⁵

18) İmam Müslim, aynı hadisi Taharet babında zikreder. (319) Bu hadislerin yanında bir de Allah’ın Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kadınla erkeğin birlikte gusletmesini yasaklayan hadisleri de rivayet edilmiştir. Hamed el-Hımyerî diyor ki:

“Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile dört yıl beraber kalmış bir adam gördüm. (Ebu Hureyre’nin onunla beraber kaldığı gibi). Dedi ki; “Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kadının erkeğin artan suyundan veya erkeğin kadının artan suyundan gusletmesini yasakladı”

diyerek “*beraberce avuçlasınlar*” ibaresini rivayete eklemiştir.

19) Ebu Davud’un, el-Hakem İbn Amr (el-Akra)’dan rivayet ettiği bir hadiste diyor ki:

“Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) erkeğin kadının guslettiği abdest suyundan arta kalanıyla gusletmesini yasakladı.”²⁶

20) İmam el-Hattabî (rh.a), *Mealimu’s-Sünen*’inde bu hadisler hakkında şunları söyler:

“Eğer iki hadisin arasını cem etmek mümkün olursa, el-Akra hadisindeki yasağın kadının temizlenmede kullandığı sudan arta kalan ve bedeninden akan sudur. Yoksa kapta elini daldırdığı şu değildir” diye açıklanır. Bu hadiste musta’mel (kullanılmış) su ile abdest caiz olmaz görüşüne sahip olanlar için bir hüccet vardır.”²⁷

Âlimlerden bu nehyi, vacib oluşuna değil, müstehab oluşuna hamledenler olmuştur. İbn Ömer (ra) kadının abdest aldığı sudan arta kalanla abdest alınmamasını, onu cünüp veya hayızlı olmasına bağlıyordu. Temiz olduğu zaman bunun hiçbir sakıncası yoktur. Ancak Aişe (r.anha) hadisinin isnadı, (naklediliş zinciri) yasaklama haberinden daha sağlamdır.

21) Bununla ilgili diğer bir rivayete, İbn Mace’nin *Sünen*’inde Abdullah İbn Sercis’ten gelir.

²³ Ebu Davud; *es-Sünen*: 77

²⁴ Müslim; *Sahih*: c/ 323

²⁵ İbn Hacer; *el-Metalib*’1-A1iye Bi Zevadi Mesami’d es-Semaniye: c. 1/363

²⁶ el-Hattabî; *Mealimu’s-Sünen*: c. 5/63

²⁷ İmam el-Hattabî, *Mealimu’s-Sünen*: c. 3, s.5

Diyor ki;

“Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) erkeğin kadının artık abdest suyundan yıkanmasını ve kadının da erkeğin artık abdest suyuyla yıkanmasını yasakladı. Fakat beraber ellerini daldırırlar.”

22) İbn Hacer (rh.a), İbn Ömer’in (ra):

“Erkekler ve kadınlar hep birlikte abdest alıyorlardı” diye rivayet etti. Hadisi naklederlerken şöyle der: Bu hadisin zahiri, Ta’mim (yani genelleme)dir. Rical ve Nisa kelimelerinin başındaki “elif ve lam” cinsi bildiren tarif ekleridir. Yoksa iştiraki (veya iştiraki, hepsini beraberce içine almayı) ifade eden elif ve lam değildir.²⁸

İbn Hibban der ki:

“Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında, ashabın yaptıklarını söyledikleri birçok amelleri vardır. Bunlardan kimisini, Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sonradan kaldırdığını söylemiş (kabir ziyaretlerin ve kurban eti biriktirme gibi) kimisi için de hiç bir şey söylememiş, susmuştur. Sahabeler, İslam’a ilk girdiklerinde namazda konuşurlar ve namazda verilen selamı alırlardı. Sonraları bu durum Kur’an ayetleri ile yasaklandı. Ama bu daha önce namaz içinde konuşma izni vardı anlamına gelmez. Zira bu konuda namazın zikir olduğu ve onda Allah kelimelerinden başka hiç bir şey konuşulmayacağı hakkında birçok hadis-i şerif rivayet edilmiştir.²⁹

23) İbn Hacer (rh.a) bu hadisin şerhinde yine der ki:

“Bu hadiste az sudan avuçla su almak, onu musta’mel (kullanılmış) su hükmüne çevirmez. Zira onların kapları küçüktü.” eş-Şafii de (rh.a) bunu “*el-Umm*” adlı kitabında birçok yerde böyle zikreder. Ayrıca bu hadiste; Zımmi kadının temizliğine, kadının gusül abdesti aldığı sudan arta kalanın temiz olduğuna, zımmi kadınla evlenebileceğinin cevazı ve gusül meselesinde Müslüman kadınla aralarında bir farkın olmadığını da delili vardır. (*Fethu’l-Barî*: c. 1, s. 240). Hadiste geçen, (cemiy’an) hep beraber topluca kelimesine şöyle bir açıklama getiriyor: “Hadisin zahirine göre onlarla sadece bir halde erkeklerle kadınlar aynı yerden abdest alıyorlardı. İbnu’t-Tuflî’nin bazı âlimlerden anlatıp rivayet ettiğine göre, erkeklerle kadınlar hep beraber (cemiy’an) aynı yerden abdest alıyorlardı. Ancak erkekler tek başlarına kadınlar da tek başlarına ayrı ayrı abdest alıyorlardı.”³⁰

Görüldüğü gibi hadiste ravi, yabancı erkeklerle kadınların abdest alınan yerden aynı anda ve beraberce abdest alma ihtimalini uzak görüyor. İbnu’t-Tıyn Suhnun’da buna cevap olarak yaptığı rivayette, “önce erkekler abdest alıp gidiyorlar sonra kadınlar gelip oradan abdest alıyorlardı” sözü zahire aykırıdır. Gerçi İbn Ömer’in (ra) rivayeti sanki onların beraberce abdest aldıklarını ifade etmektedir. Ancak mukayyed olduğunu ve bunların sahabelerden aynı konudaki farklı rivayetlerle açıklığa kavuşturduğunu görürüz.

İbn Hacer (rh.a) diyor ki: “Bu rivayetin sahih ve olayın zahire uygun olması da, bu olayın hicab emri inmeden ve daha yasaklayıcı bir engel olmadan vukuu bulmuş olacağıdır. Hicab emrinden sonra ise evli eşler arasında geçerli olan bir şeydir. İbn Hacer’in (rh.a) dediğine göre et-Tahavî ve el-Kurtubî ve en-Nevevî, erkekle kadının aynı kaptan abdest almasına cevaz vermişlerdir. Bu, ittifakla böyledir. Yalnız Ahmed İbn Hanbel’den (rh.a) bir rivayette, hayızlının abdest aldığı yerden abdest almayı mekruh görmüştür.

Görüldüğü gibi, ne hadisten ne de Kur’an’daki abdest ayetinden Y.Nuri Öztürk’ün çıkardığı manaya veya hükmü işaret eden kimse yoktur. Ne Maide Suresi’ndeki abdest ayetinden ve ne de bu hadislerden hareketle, erkeklerle kadınların

²⁸ İbn Hacer; *Fethu’l-Barî*: c. 1/239

²⁹ İbn Hibban; *Sahih*: c. 6/2245

³⁰ İbn Hacer; *Fethu’l-Barî*: c. 1/240

beraberce abdest alarak birbirlerinin abdest uzuvlarına bakmalarının caiz olduğuna dair herhangi bir delil olduğunu rivayet eden hiçbir âlim ve fakih yoktur.

Eğer abdest alma hadislerinin abdest uzuvlarının namazda veya namaz dışında açık olabileceğine delil olduğunu söylersek, başka birisi de beraberce gusletme hadislerinden çıplak veya sadece kısa pantolonla gezilebileceğine delil olduğunu söylerse ne deriz veya ğait'den (*biyyûk abdest*) ötürü su ile taharetlenme olayını buna kıyasla tamamen çıplak gezilebileceğini söylerse, bu mantığa göre haksız mı olur? Sonra ne Kur'an'da ve ne de Rasulümüzün Sünnet'inde böyle bir kapalılık ve çelişki vardır. Hele Nur Suresi (30,31) ile Ahzap Suresi (59)'daki ayetlerin umumunu veya ıtlakını tahsis eden veya ihtiyar kadınlar hakkındaki ayet hariç, tahsis ve takyid eden herhangi bir ayet ya da hadis yoktur. Ancak Esmâ Bint-i Ebi Bekr'in (r.anha) hadisini takyid olarak zikreden alimler olmuştur. Ancak onun da isnadında zayıflık vardır. Esmâ hadisindeki el ve yüz hakkındaki hüküm, hicab ile ilgili nihai hüküm veya delil değildir.

İmam Muhammed'in (rh.a), Malik'ten (rh.a) rivayet ettiği *Muvatta* nüshasında İbn Ömer'in (ra);

“Erkekler ve kadınlar beraberce Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında abdest alıyorlardı” hadisini rivayet ettikten sonra şöyle der: “Kadının erkekle beraber bir kaptan abdest alması veya gusletmesinde herhangi bir sakınca yoktur. Kadın yahut erkek önce başlamış olsun, hiç bir şey değişmez.”³¹

Diyelim ki, sahabe kadınları ellerini dirseklerine kadar açıp, erkeklerle beraber abdest alıyorlardı. Peki, bu kadınlar bunun caiz olduğunu bilmiyorlar mıydı ki, hiçbir zaman (hicab ayeti geldikten sonra) ne kollarının ne de yüzlerini kimseye göstermediler. Madem kadınların kollarını normal şartlar içinde dirseklerine kadar açma ruhsatı -ki böyle bir ruhsat ve izne zaruret olmadıkça- hiçbir ilim ehli izin veremez. Biz, bugün kadınların böyle amel etmesini nasıl isteyebiliriz? Hâlbuki kadınlar bir ibadet olan abdestte kollarını açtıkları halde, nasıl oluyor da, Hac'da kollarını gizleyipte erkeklere göstermiyorlar?

³¹ Malik; *el-Muvatta*: Babu'r-Raculi Ve'l-Mer'eti Yetevadaani Min inain Vahid, c. 1 /35

RASULLAH'IN (*sallallahu aleyhi ve sellem*) **ABDEST ALDIĞI VE GUSLETTİĞİ SU KABININ HACMI**

Y. Nuri Öztürk, naklettiği hadislerle dayanarak; “kadın ve erkekler aynı kaptan abdest alabilirler” diyor. Rivayet edilen hadislerin Allah’ın Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gusletme biçimi ve abdest almasıyla doğrudan ilgisi vardır. Çünkü Meymune’nin (r.anha) ve Aişe’nin (r.anha) hadisleri bunu gösteriyor. Şimdi Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ne kadar miktar su ile abdest aldığı, abdest aldığı kabın hacmini hep beraberce görelim ve sahabi kadın ve erkeklerin hep beraber abdest almak için nasıl bir kaba ihtiyaç duyduklarını görelim:

1) Enes (ra) rivayet ediyor:

“Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) 1 sa’dan 5 müddde kadar suyla guslediyor. 1 Müdd ile de alıyordu.”³²

Bu hadisi Buhari ve Müslim ve Ahmed İbn Hanbel tahric etmişlerdir. Aişe (r.anha) hadisi:

“O ve Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) 3 Müddde veya o kadar olan bir kaptan abdest alıyordu.”³³

6) Ümmü Ammare Binti Kab’dan (r.anha):

“Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*), abdest almak istedi. O’na (*sallallahu aleyhi ve sellem*) genişliği (hacmi) Müddde’ün üçte biri kadar olan bir kap getirdiler.”³⁴

Şimdi hadislerde geçen *Sa’* ve *Müddde* denen ağırlık ölçülerinin ne kadar olduğuna beraberce bakalım. Bu ölçülerde esas alınan tanımlar, Makrizi’nin, *en-Nukud el-İslamiyye* adlı kitabı ile Ali Mübarek’in, *el-Mizânü Fi’l-Ekyiseti Ve’l-Evzân* kitabı ile Subhi es-Salih’in, *en-Nuzum el-İslamiyye* adlı kitaplarından alınmıştır.

1 Sa’= 2.700 lt. veya 2748 gr’dır.

1 Müddde= 687 gr.

Hadiste geçen *Sa’* ile 5 *Müddde* arasındaki ağırlık, yaklaşık

1 Müddde x 5 = 5 Müddde

1 Müddde, 687 gr. olursa, 5 Müddde, 5x687= 3.435 Kg.’dır.

Bu ölçüleri değerlendirdiğimiz zaman, Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*), o iklimde, yani suyun az olduğu şartlarda; 2.701 lt. veya 3.435 kg. ağırlığı kadar bir suyla gusül abdesti, 1 Müddde (687 gr.) gibi bir suyla da namaz için abdest aldığı görülüyor. Belki birileri, bu kadar su ile abdest alıp gusletmiş olması, O’nun (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bu kadar su alan bir kaptan almasını gerektirmez diyebilir. Biz de buna cevaben yukarıda zikrettiğimiz Müslim’in Aişe’den (r.anha) sahih olarak rivayet ettiği hadisi delil olarak gösteririz. Zira hadiste, o kabın ölçüsü veriliyor. 3 Müddde kadar deniliyor. 3 Müddde ise, 3x687=2.061 kg.’dır. Acaba, sahabi erkek ve kadınların hep beraber abdest aldıkları kabın hacminin ne olması gerekir diye kendi kendimize soralım? Özellikle de Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) suyu israf etmekten bizi sakındırırken, sahabelerin böyle hep beraber abdest aldıklarını söylersek ne kadar suyun gerekeceğini tahayyül edebiliriz.

³² Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 6/121-133-216, İbn Hibban; *Sahih*: c. 3/1201, İbn Ebî Seybe; *el-Musannef*: c. 1/65 (Sufyan’dan, ez-Zuhrî yoluyla).

³³ Buhari, *Sahih*; Müslim, *Sahih*; (hadis no’su yok)

³⁴ Ebu Davud; *es-Sünen*: İbn Hibban; *Sahih*:

7) Süfyan, ez-Zuhrî, Urve ve Aîşe (r.anha) yoluyla Allah'ın Rasulü'nden (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gelin bir hadiste şöyle denir:

“Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) *kadeb* denen bir kaptan gusül abdestli alırdı. O, *Ferak*'tır. Ben ve O (*sallallahu aleyhi ve sellem*), bir kaptan guslederdik.”³⁵

8) Malik, Nafi ve İbn Ömer'den gelen bir rivayette, İbn Ömer (ra) şöyle der: “Erkekler ve kadınlar Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında beraber abdest alıyorlardı.”³⁶

9) Malik, Hişam, İbn Urve, (babası) ve Aîşe'den (r.anha) rivayette şöyle der:

“Ben ve Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*), bir kaptan guslediyorduk.”³⁷

10) Süfyan İbn Uyeyne, Amr İbn Dinar, Ebu's-Şa'sa ve İbn Abbas yoluyla, Meymune'den (r.anha) gelen rivayette:

“O, Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile bir tek kaptan guslediyordu.”³⁸

11) Süfyan, Asım, Muaze el-Adeviyye yoluyla Aîşe'den (r.anha) gelen rivayette:

“Ben ve Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), bir tek kaptan guslederdik. Nice kez bana da bırak, bana da bırak derdim.”³⁹

12) el-Begâvî, *Kadeb* hadisini Abdulvahid İbn Ahmed el-Melîhî, Ahmed İbn Abdillah, en-Nuaymî, Muhammed İbn Yusuf, Muhammed İbn İsmail, Adem İbn İyas, Ebu'z-Zi'b, ez-Zuhrî, Urve ve Aîşe'den (r.anha) rivayet ediyor:

“Ben ve Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*), bir tek kaptan (*kadehten*) guslederdik. Ona *ferak* denilirdi.”⁴⁰

Ferak: Bir ölçü aletinin adıdır. 1 *Ferak*= 16 *Rıtl*'dır. O da 12 *Müdd*'dür. Hicaz ehline göre ise; 1 *Müdd*= 3 *Sa*'dır.

1 *Ferak*= 5 *Aksattır*. (5 *Kıst*)

1 *Kıst*= ½ *Sa*'dır.

1 *Ferak*= 12x687= 8.244 gr.

1 *Kıst*= 8.244/5= 1648.8 gr.

1 *Fark*= 9 *Müdd*, o da 90x687= 61830 gr.

Fark denen bir ölçek daha vardır ki, onun ağırlığı, 120 *Rıtl*'dır.

Hanzala İbn Ebi Süfyan tarikiyle el-Kasım İbn Muhammed'in Aîşe'den (r.anha) duyduğu bir hadiste:

“Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Hilab'da gusledirdi. (Eliyle orada bulunan bir kabı gösterir). Başının sağ yanına su döker sonra avuçlarıyla su alır sair bedenine dökerdi.”

Bu hadisi İbn Hibban, *Sahih*'inde (c. 3/1197) sahih bir isnadla rivayet eder. Buhari ve Müslim'in şartlarına göre de sahihtir. Buhari; *Sahih*: Gısl; 258, Müslim; *Sahih*: Hayz; 318, Ebu Davud; *es-Sünen*: Tahare; 240, en-Nesâî; *es-Sünen*: Gısl; c. 1/206, İbn Huzeyme; *Sahih*: 245, Ebu Asım'dan İmam el-Hattabî Hilab'ın; devenin su kabı kadar bir kap olduğunu söyler. İbn Huzeyme ise,

“Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir Hilab'dan guslediyordu” der.

Buhari ve Müslim ve en-Nesâî'nin lafız ise; “Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*), gusledeceğine Hilab'a benzeyen bir şey isterdi”⁴¹ şeklindedir.13) Ebu Avane'nin

³⁵ eş-Safî; *Müsned*: s.9, Ebu Avane; *Müsned*: c. 1/234

³⁶ eş-Safî; *Müsned*: s.9

³⁷ eş-Safî; *Müsned*: s.9

³⁸ eş-Safî; *Müsned*: s.9

³⁹ eş-Safî; *Müsned*: s.9, Ebu Avane; *Müsned*: c. 1/234

⁴⁰ el-Begâvî; *Serbu's-Sünne*: c. 1/255

⁴¹ Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c.1/232, Müslim; *Sahih*: 325, İbn Hibban; *Sahih*: c. 3/1204, İbn Huzeyme; *Sahih*: s. 116

Müsned'inde, Enes İbn Malik'ten (ra) gelen rivayette Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) 5 Mekuk (1 Müdd) ile abdest ve 5 Mekaki (5 Müddd) ile guslettiği zikredilmiştir. (*Müsned*: 1232)

14) el-Begavî, İmam Ebu Ali, el-Hüseyin İbn Muhammed el-Kadî, Ebu Tahir ez-Ziyadî, Ebu Bekr İbn Ahmed İbn İshak İbn Eyyub, İsmail İbn Kuteybe, Yahya İbn Yahya, Ebu Hayseme, Asım el-Ahvel, Muaze ve Aişe'den (r.anha) rivayet ediyor:

“Ben ve Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) benimle O'nun (*sallallahu aleyhi ve sellem*) arasındaki bir kaptan yıkanırdık. O (*sallallahu aleyhi ve sellem*) benden önce başlardı ben ise, O'na (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bana da bırak bana da bırak derdim. Sonra dedi ki, o ikisi cünüpken...”⁴²

15) ed-Darimî (rh.a) *Sünen*'inde⁴³

16) Ebu Avene (rh.a) ise; Ummu Seleme'den rivayet ediyor:

“O ikisi bir kaptan gusledirdi.”⁴⁴

17) Ebu Avane (rh.a), *Müsned*'inde, Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) abdest aldığı ve guslettiği suyun miktarı hakkında Enes'ten 3, Sefine'den 3 hadis rivayet eder.⁴⁵

18) Ebu'l-Hasan Ali İbnu'l-Ca'd İbn Ubeyd el-Cevherî'nin *Müsned*'in de İbn Ömer (ra) diyor ki:

“Biz ve kadınlar aynı kaptan veya bir kaptan abdest alıyorduk.”⁴⁶

Eyyub'un, Nafi'den onun da İbn Ömer'den (ra); “Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında” ilavesi vardır. Bu lafız, İbnu'l-Ca'd'ındır.

19) İbnu'l-Ca'd İshak İbn İbrahim el-Mervezî'nin Hammad İbn Zeyd, onun Ahmed İbnu'l-Mikdam'dan, onun da Yezid İbn Zurey'le beraber Eyyub'tan, Nafi'den ve İbn Ömer'den (ra) rivayetlerinde de:

“Erkekler ve kadınlar, Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında aynı kaptan abdest alıyorlardı.”⁴⁷

denmektedir.

20) İbnu'l-Ca'd'ın, Talut İbn Abbad'dan, onun da el-Haris İbn Nebhan'dan, onun da, Eyyub'dan, onun da Nafi'den (cemaatle), onun da, İbn Ömer'den (ra) rivayetinde:

“Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında erkekler ve kadınlar Mihras'tan (*)abdest alırlardı”⁴⁸

denilmektedir.

21) Ebu Avane (rh.a), *Müsned*'inde, el-Dakikî, Yezid İbn Harun, Ali İbn Harb ve Muhader (beraber), Asım'dan, Muaze'den, o da Aişe'den (r.anha) yaptığı rivayette diyor ki:

“O ve Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir kaptan guslediyorlardı.”⁴⁹

İbn Dakikî'l-Iyd (rh.a), *Umdetu'l-Ahkam*'ın Şerh'inde diyor ki:

⁴² el-Begavî, *Serbu's-Sünne*; Babu Ğuşl'r-Raculi Meal Mer'eti; c. 1/254

⁴³ ed-Darimî; *es-Sünen*: c. 1/191-192

⁴⁴ Ahmed İbn Hanbel, *Müsned*: c. 1/310

⁴⁵ Ahmed İbn Hanbel, *Müsned*: c. 1/239

⁴⁶ İbnu'l-Ca'd; *Müsned*: 3020

⁴⁷ İbnu'l-Ca'd; *Müsned*: 3022

(*) Mihras: İçine çok su alabilen, içi oyulmuş tas. Uhud'da bu adla anılan bir su vardı. Enes'den (ra) rivayet edilen bir haberde; “Bizim bir mihrasımız vardı. Onun alt kısmına vurduğum ve kırıldı” denilir. (İbnu'l-Esir; *en-Nihaye*: c. 3, s. 259)

⁴⁸ Ebu Avane; *Müsned*: c. 1.s:233

⁴⁹ Ebu Avane; *Müsned*: c. 1/233

“Aişe’nin (r.anha) hadisinde kadın ve erkeğin aynı kaptan gusletmelerinin cevazına delil vardır. Ayrıca o hadiste, erkeğin kadının guslettiği sudan artan suyla gusledeceğine cevaz vardır”⁵⁰

Öztürk, kitabında abdest hadisine dayanarak diyor ki:

“Takılarda makul ölçünün dışında gizlilik esastır.”⁵¹

Şimdi, takılarda makul olan ölçü nedir? Bunun dışında olan nedir acaba? Y. Nuri Öztürk’ün takı ve gizlilik kelimelerini aynı cümlede kullanması, zaten kendisine ilke edindiği muğlâklığından ve meselede net hükümden söz etmek istememesinden kaynaklanmaktadır. Öztürk, önce Kur’an ve Sünnet’ten aslı gizlilik esası olan makul takıların nasıl takılacağına dair delilleri neden zikretmiyor, bunu düşünmemiz gerekir. Bir kere zekât verildikten sonra *kenz* olabilecek herhangi bir takı yoktur. Bunun da yabancı erkeklere gösterilmesi haramdır. Sonra makul takılar ve bilekler (bilezik, altın vb.) ayak bileklerine (halhal) takılabildiğine göre, mantıki olarak şu sonuç çıkar: “Makul takılar takmak caizdir. Bu takı yerleri için gizlilik yoktur. Öyleyse takı yerleri açık olabilir. Yani hicaba dâhil değildir.” İşte size mantıki bir yöntemle ictihad ve şimdiye kadar tüm İslam âlimlerinin görüşlerini rafa kaldıran bir cüret! Aynı sayfada varmak istediği sonucu aslında akamete uğratan bir ifade kullanmakta. Bu ifadenin ardında gizlediği bir hüküm vardır, o da; “Hemen tamamı ziynet sayılabilecek olan kadının uzuvlarının makul sayılabilecek kısımları müstesna, örtülmesi de esas alınmıştır” hükmüddür. Yine soruyoruz; “Kadının hemen tamamının ziynet sayılabileceğinin Kur’an’a göre ve Kur’an hitaplarını ve lafızlarının delâletlerini açıklama ve bu delâletlerin aslını teşkil eden zahir, nass, müfesser ve muhkem gibi ibarelerinden hangisinin sonuçlarına göre izah edebiliriz?

Bir şey ya ziynettir veya değildir. Nur Suresi’nde ziynetin ne olduğu ve ancak kimlere izhar edileceği açıklanmış değil midir? Böylece Öztürk’ün Kur’an’daki İslam dediği şeyden sürekli ihtimalli hükümler içeren bir inanç sistemi ortaya çıkmakta. Nur Suresi’nde ziynet veya makul sayılabilecek ziynet yerleri diye bir şeye nedense rastlayamıyoruz. Eğer Öztürk, cılbabı ziynet kabul ediyorsa, onu bilmeyiz. Ancak cılbabı ziynete dönüştüğünde, zaten haram işlenmeye başlanmış demektir. Ne Kur’an’da ne de Nebvi Sünnet’te Öztürk’ün, “Hemen tamamı ziynet sayılabilecek veya makul sayılabilecek kısımları müstesna” dediği gibi belirsizliğe ve hicab ile teberrec arası bir yol tutmaya işaret eden bir tek nas olmadığına göre, bunun nedenini *Kur’an’daki İslam’a* dipnot düşsün, bizler de öğrenmiş olalım.

Öztürk’ün modernist ictihadlarını okumaya devam ediyoruz. Diyor ki;

“Ayet bu ifadeyi kullanıyor. Bunun kesin ve net anlamını belirlemek başka bir ifade ile istisna edilen ziynetin sınırlarını tartışmasız bir biçimde tanıtmak mümkün değildir.” (*Kur’an’daki İslam*: s. 612)

Nur Suresi 30. ayette; “...Ziynetlerini dışarı çıkartmasınlar, ancak ondan zuhur eden müstesna...” ibaresi, Öztürk’ün önem verdiği ibare olsa gerek. Ayet, Öztürk’ün ifadesine doğrudan delâlet etmediği gibi ayette ihtimal delili de yoktur. Zaten muhtemel olan bir şey, hükme dahil olmaz. Ayette, “illa mâ zahere” istisnası vardır. İstisna çerçevesine oturtuktan sonra diyor ki:

“Bu aslında bir çelişkidir ve okuyucunun gözünden kaçmış olabilir. Başka bir biçimde mümkün değildir.”

Ama biz biraz önce bu tanıtılması mümkün olmayan şeyi, makul sayılabilecek bir tanıma dâhil etmeye çalıştığını okuduk. Soruyoruz: Bir şey hem makul hem de

⁵⁰ İbn Dakiki’l-Iyd; *el-Ahkâm*: c. 1/94

⁵¹ Y. Nuri Öztürk, *Kur’an’daki İslam*: s. 612

tanıtılması imkânsız olabilir mi? Oluyorsa böyle bir çelişkiyi Kur'an ayetlerinin delâleti üzerinde denemenin ne anlamı olabilir?

Öztürk'ün bu hükmünü neye dayandığını bilemiyoruz. O, böylece okuyucuyu alarak kafalarına şüphe sokuyor, kayıtsız tefsir ve hüküm vermesini nihai gerçek gibi savunacağına ve tasavvufçulara duyduğu ilgi kadar, bir gayretle ümmetin müctehid, muhaddis, fakih ve müfessirlerinin bu konudaki görüşlerine ve onların görüşlerine kaynak kabul ettiği ayet, hadis ve ictihadi görüş ayrılıklarını ortaya koysaydı, ilmi emanet ve hakkı ihkak, batılı iptal açısından daha hayırlı olmaz mıydı? Biz Öztürk'ün din hakkındaki gayretlerinden şüphe etmek istemiyoruz. Ancak, bu yöntem İslam'la ilmi ilişkiler içinde olmayanlar açısından saptırıcı bir yoldu ve her zaman da öyle kalacaktır. İlim, sadece bilgisel maddeler değil, aynı zamanda; iman, emanet, ahlak ve dürüstlüktür ve gayesi Hak'tır. İlim hiçbir zaman (özellikle Kur'an ve Sünnet ilmi) insanı batıla götürmez. Öztürk, belki kendi alanında bilgi sahibi olabilir, ancak, kendisini hem fakih, hem müctehid hem de filozof görmesi, biraz kendisini aşan bir tavır olsa gerek. Kişiye haddini bilmesi yeter.

Öztürk, Nur Suresi'nin 30. ayetindeki "ma" harfine takılıyor olsa gerek ki, onu belirsizlik edatı zannediyor. Hâlbuki oradaki "ma" marife edatı olan "ellezi" anlamındadır. En azından Esma Binti Ebi Bekr'in (r.anha) ve Said İbn Cübeyr'in (rh.a) İbn Abbas'tan (r.anhuma) rivayet ettiği ve İmam ez-Zehebî'nin (r.anha) "senedindeki Müslim İbn Keysan, Ebu Abdullah ed-Dabbî, el-Küfî, el-A'ver (Şaşı) hadisi, münker bir insandır" dediği zat yoluyla gelen çok zayıf olan rivayeti esas alması mümkün olabilirdi. Zira onun İbn Abbas'dan (r.anhuma) yaptığı rivayette, ziynetten zahir olan, sadece "sürme ve yüzüktür" ifadesidir. Esma Binti Ebi Bekr (r.anha) hadisinde ise, Ebu Davud'un (rh.a) açıkladığı gibi inkita/kesiklik vardır. Sonra onun mürsel olduğunu söyler. Aişe'yi (r.anha), görmediği halde, Halid İbn Dureyk'ten rivayet etmektedir.⁵²

Aynı hadis için İbn Kesir, Ebu Hatim er-Razî de mürsel demişlerdir. İbn Hibban ise, onun Etbau't-Tabîi'nden olduğunu söylemişlerdir.⁵³

İmam eş-Şafî (rh.a) ise,

"Tabiun'un büyüklerinden başkasından gelen mürseller kabul edilmezler"⁵⁴

der.

İbnu's-Salah, mürsel ile amel etmeme noktasında hafızların üzerinde ittifak ettikleri görüş olduğunu söylemektedir.⁵⁵ Bu hadisin senedindeki Said İbn Beşir el-Ezdî vardır ki, birçok hadis hafızı onun hadislerinin münker olduğunu söylemiştir. (İbn Adiyy, el-Kamil de, el-Ukaylî, *Kitabu't-Duafa*'da) Buhari de onun hakkında (tenkidle) konuşulduğunu söyleyenler arasındadır. İbn Hibban ise, onun çok fahiş hatalar yaptığını söylemiştir.⁵⁶

Hakeza, senedindeki Katede'yi âlimler müddellis olarak gösterirler. Aynı zamanda isnadında el-Velid İbn Müslim vardır. O da müddellislerdendir. Dolayısıyla en azından senedinde, hem inkita ve hem de ravileri arasında müddellislerin bulunduğu bir hadisi delil göstereceğine, kendi ferdi görüşüne yer vermesi daha makul olabilirdi. Ama anlaşılan o ki, sanki o değilde, hadis imamları yalnızca bununla mükelleftirler.

⁵² Azimâbadî, *Avnu'l-Ma'bud*: (Şerhu Ebî Davud) c. 11/162

⁵³ İbn Hibban; *Kitabu's-Sikat*: c. 2/255

⁵⁴ eş-Safî; *er-Risale*: s. 405

⁵⁵ İbn Kesir; *el-Baisu'l-Hasir*: s. 37-41

⁵⁶ el-Cevheru'n Nakiyye; el-Beyhakî'nin *Sünen*'inde kenarında; c. 7/86

İbn Kudame (rh.a) yüze ve ele bakmayı, Esmâ Binti Ebî Bekr'in (r.anha) hadisine istinaden mübah kılanlar için diyor ki:

"Bunun mübah olması hicab ayetinin inmesinden önceki döneme ait bir hükme hamlolunur."⁵⁷

Aliyyü'l-Karî de (rh.a) böyle diyenlerdendir.⁵⁸ Ancak bu emrin hicabdan önce olduğunu destekleyen karine veya kuvvetli bir delil yoktur. Hicabın indiği ilk dönemlerde de olabilir.

Ömer'in (ra) Sevde (r.anha)'nın dışarı çıkması ile ilgili rivayetlerin zamanına rastlamış olabilir. Hadisin senedinin zayıf olmasına itiraz edilemez. Ancak hicabtan önceliği ise, sadece bir ihtimaldir. Bazı âlimler de Aîşe ve Esmâ hadisiyle bazı kayıtlar hariç, amel edilebileceğini, bu istisna da Hitbe (nişan), şahidlik veya tedavi gibi durumlardır. İbn Raslan ve Halil Ahmed es-Schaventurî de aynı görüşte olan âlimlerdendir.

Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında, kadınların yüzlerini yabancı erkeklere göstermediklerine dair birçok sahih rivayet vardır. Ziynet yerleri diye; el, yüz ve hatta göğüslerin açıkta olabileceğine dair fetva verenler, hicab'ı emreden Kur'an'ın "Amm" genel olan hükümlerine destek vermek yerine, batıcı materyalist, laik ve kalplerinde maraz bulunan çoğu fasık kimselerin İslam dışı inançlarına destek vermektedir.

Öztürk diyor ki; bakılırsa insanların ziynet yerlerinin ne olup olmadığının belirsiz ve tanımsız bırakılması hakkında: "bize göre ayetin en mucize yanı da burasıdır." (cümle tamamlanmamış) Bu ayette Müslümanları ilgilendiren bir konuda nasıl amel edeceklerinin belirlenmemesi bir mucize oluyormuş. Hayret doğrusu, böyle bir mucizenin bu ayette olduğunu ilk kez duyuyoruz. Ziynet yerlerini ona göre Kur'an'ın icthatlara açık bırakması mucize oluyormuş! Böyle bir martığa aşk olsun doğrusu. Belki ruhsat demesi daha gerçekçi ve kendine fazla güvenmenin verdiği acı duygusallıktan daha uzak olabilirdi. Bu vesile ile Öztürk bir mucize keşfetmiş olmanın sahibi olarak kendisi ile iftihar edebilir. Onun kendisine bu kadar güvenmesine ne diyebiliriz ki?

Dr. İbrahim Muhammed es-Selkinî, Nur Suresi'nin 30 ve 31. ayet-i kerimelerinde geçen; "bakışlarını sakınsınlar" ibaresi "bir yabancı kadınla, bir yabancı erkeğin el sıkışmalarını ve birbirlerine temas etmelerini haram kılmıştır. Ancak bundan karı-koca, mahrem olanlar müstesnadır"⁵⁹ der.

Şimdi Öztürk'e sormak lazım: Kadınların erkeklere, erkeklerin de kadınlara çok bakmayıp, gözlerini sakınmalarını emreden Allah, acaba ne hikmet ve sebeple bunu bizden istemiştir? Bakan kim olursa olsun, bu emrin çerçevesine girer. Peki, bakış yabancı, güzel bir cazibesi olan bir kadının yüzüne, kulaklarına, kollarına, boğazına bakıp bacaklarını görmekten ve onunla musafaha etmekten daha mı tehlikelidir ki, Allah bunu haram kıldı? Öyle sanıyorum ki, Kur'an ve Sünnet ilimlerini bilen her ilim ehli bundan, gayenin tesettür olup; kalpte ve nefislerde insanı fiziki bir eyleme geçirecek olan yanlış duyguları en aza indirmek ve etkisiz kılmaktır. Bakış, kadına dokunmak gibi olmadığı halde acaba neden haram kılındı? Bu haramlığın sınırlarını, Kur'an ve Sünnet, kötü kasıt olmaması, gücümüzün dışında gelişmesi ve zaruret olmasından müstesna kılmıştır. Buna rağmen Öztürk "Ğadd-ı Basar"a inandığı halde, neden musafaha, kolların açık olmasına ve ihtilatı yasaklayan birçok nassa ve sahih

⁵⁷ İbn Kudame; *el-Muğnî*: c. 6/559

⁵⁸ Ali el-Karî; *Mirkatü'l-Mefatih*: c. 4/438 .

⁵⁹ Dr. es-Selkinî; *el-Müyyesser Fi Usulî'l Fıkıh*: s. 269

nakillere inanmıyor? Eğer bakmaktan murad sadece avret yerleri dışında olan kadın ve erkelere bakmak olsaydı -ki bu ayet, hicab ayetinden sonra inmiştir- bu ayetin inişinin anlamı ne olabilirdi?

Öztürk de çok iyi bilir ki “ğadd-ı basar” ayetinin Nur Suresi’nin 27 ve 28. ayetlerinde yer alan “İsti’zan” (evlere girişte izin isteme) emri ile yakın bir ilgisi vardır. Kadınların yabancılar karşısında kısmen de olsa açık olabileceklerine fetva vermek, “ğadd-ı basar” ayetinin hikmet ve gayesini ihlaldir. O gayeyi Allah Azze ve Celle, ayetin ikinci faslında, “Bu onlar için daha temizdir” diyerek açıklar. Ama Y. Nuri’nin, kadınların kollarının açık olabileceğine dair “zahir” “nass” veya bunun her ikisine de dayanan bir delâlete de sahip olmadan bu cevazı vermesine insan şaşıyor. Allah, emrettiğinin gayesini ayetle açıklamakta, Allah’ın Rasulü’ünden (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Ali’nin (ra) rivayet ettiği; “Bakışa bakış ekleme. Birincisi senin için bağışlanmıştır, ancak ikincisi bağışlanmamıştır” hadisiyle dile getirilmiş iken, Öztürk’ün ileri sürdüğü şahsi görüşünün fazilet, hikmet ve ecrinin acaba Kur’an ve Sünnet’ten bir delili var mı? Eğer kendisinin dediği gibi: “Kur’an, Müslümanlar arası kardeşliği, yardımlaşmayı ve tanışmayı emretmiştir. Bunun için biz, insanların tanışmasını ve yardımlaşmasını Kur’an isterken nasıl engelleyebiliriz” diye bir itirazla karşı çıkarsa, şunu unutmamak gerekir ki, bütün bunlar müstakil olarak gelen ayetlerin hükümleridir. Kur’an’ın; “umum”, “mutlak” veya “mücmel” hükümler ifade eden ibarelerinin çerçevelerini genişletip içine Kur’an’ın ve Sünnet’in sakındırdığı, hakkında delâlet ve Sünnet bulunmayan bir şeyi getirip oturtamazsınız.

Öztürk’ün zannettiği gibi Tevbe Suresi’nin 7. ayetindeki “Mü’minlerin birbirlerinin dostu olduğu” ayeti ne tek boyutludur (yani sadece bir hükmün delilidir) ve ne de yalnız başına külli bir şekilde hüküm ifade edecek bir ibaredir. “Velayet” bir bütündür. Kur’an’daki “Velayet” ayetlerini tamamına bakmak gerekir. Eğer her meselede Kur’an’ın geniş kapsamlı, güya ruhsat tanıyan tek tek ayetlerini insanları karşısına çıkarırsak, birçok yanlışın ve haramın işlenmesine yol açmış oluruz. Öyleyse, ayetlerin delâlet ettikleri şeyi verip, bu delâletleri çarpıtmadan ve her birinin hikmetinin, iniş sebebinin ve gayesinin değerini iptal etmeyecek şekilde ortaya konması gerekir.

Acı gerçek şu ki, birtakım kimselerin verdikleri mesajların, insanlarımızca İslam’ın lehine kullanılıyor zannıyla, onun aleyhine kullanıldığının henüz tam fark edilemeyeşidir. İnşallah, bir gün o da olacaktır. Anlaşılan o ki, ileride İslam’a karşı rejimle beraber olan dindarlar (!), Kitap ve Sünnet’e bağlılığı ve fıkıh kurumlarına saygılı olan Müslümanlarla ciddi bir sürtüşmeye itilecektir. Belki de bu, Müslümanları da daha da parçalamanın bir ön projesi olabilir. Zira dine inananları, özellikle hükmü açık ayetlerin hükmü ve bağlayıcılığı karşısında, kamplara ayırmaktan daha etkin ne olabilir?

Öztürk’e göre acaba şu anda 70-80 yıllık batılılaşma örfü ile ayetlerdeki güya rölativite dediği şeyin bir ilgisi olsa gerek. Yani, şimdi göğsü açık gezen kadın, bunu toplumun örfü olduğu için rahatlıkla içine sindirip, Nur Suresi’nin 30. ayetindeki rölativite hükmüne göre hareket ediyorum dese, acaba akli başında bir insan için bu ne ifade etmiş olur? Hâlbuki birçok âlimden yapmış olduğumuz alıntılarda ruhsat, ancak namazda el ve yüzün açık olabileceği şeklindedir. Kaldı ki Öztürk, kadınlarımızın ve kızlarımızın gençlerin beğenisi, şehvi duygularını çok rahatlıkla tahrik edecek olan bembeyaz kolları ve bacaklarının az bir kısmı da olsa açık olabileceğine dair fetvayı rahatlıkla vermektedir. Bu cesareti ancak Öztürk gibi olanlar gösterebilir. Öztürk’e şunu sormak gerekir: Bu, Müslüman kadın için caizdir derken, bedeni mayoyla bütün

çekiciliği ve güzelliği ile erkeklere cinsel bir ziyafet sunmaktan çekinmeyen bir kadını da İslam dairesinde tutmak mı istiyorsunuz? Bu konuda Allah katından acaba bilmediğimiz yeni vahiyler mi geldi?

Himar kelimesini izah ederken, *hamr* kelimesinin mutlak anlamda örtmek olduğunu söylemesi ise, bazı ayrıntıları gözden kaçırmasıdır. (*Kur'an'daki İslam*: s. 163) Zira *kefere*; küfür örtmek anlamındadır. *Hamere*; bir peçe veya perde ile örtmektir. Küfür de, buna yakın bir anlama sahiptir. Ancak “ihtimar” örtünmek; sadece bir yerinden örtmek anlamına gelmez. Ğita (kapak) gibi. Bu açıdan himar, hicab ve küfür kelimeleri arasında bazı anlam benzerlikleri olsa da küfür; ıstılahta inkâr demektir. İhtimar ise; Hicab veya ihticabın sadece bir bölümüdür. Aslında şaraba hamr denilmesi ıstilahidir. Yani kıyasla değildir. Yoksa sarhoş edici şeylere hamir veya muhammir demek gerekirdi. Fakat Arap lisanında bazen bir şey, sahip olduğu en güçlü özelliği veya etkisi ile adlandırılır. Onun için şaraba “hamr” denilmiştir. Masdar ve isimdir.

Y.Nuri Öztürk, Nur Suresi’nin 31. ayetindeki “Humur” kelimesini, “kadınların göğüslerini örtmeleri için emredilen bir şeydir” diye açıklar. Bu emir, başı değil sadece göğsü içine alır demekle, Kur’an’ın ve Sünnet’in hicab hakkındaki umumi delâletini, sahabe ve tabiunun icmâmı göz ardı etmiştir. Kullandığı ifadelerden bu sonuç çıkıyor. Dileriz ki, o başka bir şey kastetmiş olsun. Gerçi s. 614’te; rivayet ettiği bir görüşü s. 613’te açıklığa kavuşturuyor. Fakat Nur Suresi 31. ayetinde başı örtmeye dair bir delil olmadığını söyleyenlerin sözlerine yer vermesine, insan doğrusu bir anlam veremiyor. Böyle bir rivayet olmadığı gibi, üstelik de batıldır.

Bugüne kadar güvenilir hiçbir kaynakta veya rivayette Allah’ın Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Maide Suresi’nin 90 ve 91. ayetlerindeki “hamr” kelimesine bakarak başı örtmeyi böyle bir kıyasla bulduğunu bize nakletmemiştir. Kavram benzerliğini bir tarafa bırakarak Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ilk kez Öztürk, böyle bir ictihad yaptırmış bulunuyor. Bunu senedi ile ispatlaması gerekmez miydi? Bakın ne diyor:

“Bizim görüşümüz bu üçüncü ihtimalin esas olması yönündedir. Çünkü mütevatir Sünnet’in verileri Hz. Rasul’in bu son şekli esas aldığını gösteriyor. Buna göre Maide Suresi’ndeki yasak, tüm uyuşturucuları, Nur Suresi’ndeki emir ise, başörtüsünü kapsamına alır.”⁶⁰

Y.Nuri’nin burada yaptığı kendi ictihadını RAsulullah’a(*sallallahu aleyhi ve sellem*) mâletmek ve O’na (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onaylatmaktan başka bir şey değildir. Maide Suresi’ndeki Hamr’dan kaçınmak emredilmiştir. Ancak Nur Suresi’nin 31. ayetindeki humur harflerinin hepsi ötreli (yani) dammelidir. Ancak bu surenin 90 ve 91. ayetlerindeki kavram ise, hamr’dır (mim’i meczumdur). Dolayısıyla hamr kelimesi, sarhoş eden içkinin adıdır. Çoğulu da Humur (Mim, vav harfiyle uzatılmış)dur. Nur Suresi’nin 31. ayetindeki Humur kelimesi ise, mimi dammeli yani ötrelidir. O da Araplarda daima yüzü ve başı örten kumaş veya bez anlamında kullanılmıştır.

Acaba Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), kâfirlere karşı “katilu” ile “utkulu” fiillerinden hareketle Kur’an’daki “nefislerinizi öldürmeyin” ayetinin hükmünü mü keşfetmiştir? Eğer yukarıdaki mantığı kabul edersek, bunun hakkında böyle düşünülmez mi? Bu, kıyas kurallarının kabul etmediği bir düşüncedir. Ancak “...başörtüsünün şeklini, boyutunu, kapatması gereken yerleri santimler vererek belirlemek mümkün değildir.” (*Kur'an'daki İslam*: s. 615) deyip, “bunun Kur’an’a dayandırılması imkânsızdır” diyor. Bu, ilk bakışta doğru ve haklı bir fikir olarak

⁶⁰ Y. Nuri Öztürk, *Kur'an'daki İslam*: s. 615)

gözükebilir. Yani başörtüsünü diz kapaklarına kadar uzatan bir kadına bir şey diyemeyebileceğimiz gibi türban takıp kulaklarını küpeleriyle açığa vuran bir kadına da bir şey diyemeyeceksiniz. Peki, neden, Himar'ın en alt sınırı ile en üst sınırı hakkında gelen hadis ve merfu haberlere yer vermiyor Öztürk? Hiç hadis olmasa bile Kur'an'ın delâleti ve sahabe'nin uygulaması hüküm için yeter.

Ancak Araplar zannediyorum himarın, hicabın ve cilbabın ne olduğunu Y. Nuri Öztürk'ten daha iyi biliyorlardı ki, kadınlar başlarını tamamen kapattıkları gibi, cilbablarını da omuzlarından aşağı sarkıtıyorlardı.

Buhari'deki Safiyye Binti Şeybe'nin Aişe'den (r.anha), Ensar'ın kadınları için rivayet ettiği baş örtme hadisi, aslında Öztürk'e ışık tutabilirdi. "Örtülerini göğüslerinin üzerine vursunlar" ayetinden murad, göğsün çıplaklığını örtmek içindir. Ayette "koysunlar" ibaresi yerine "vursunlar" ibaresi kullanılmıştır. Bu da meselenin önemini vurgulamak açısından dikkate değer. Himar (başörtüsü) ayeti inince, kadınlar yataklarının çarşaflarını yırtıp başlarını örttüler. Hz. Aişe (r.anha) "tıpkı başlarında kara kargalar varmış gibi oldular diyor."⁶¹ İbn Hacer (rh.a) bu hadisi, şerhinde "ihtemerne" fiilini "yüzlerini örttüler" diye tefsir ediyor. el-Aynî (ra), Buhari (*Umdetu'l-Karî*) şerhinde, "başlarıyla birlikte yüzlerini örttüklerini söylüyor."⁶² el-Mebhut'ta, İmam Hasen, Aişe (r.anha) hadisinden geçen "i'ticar", "mu'tecirât" kavramlarını "yüzü nikap ile örtmektir" diye açıklar."⁶³

Allah, "baş örtmeyi doğrudan emretmemiştir" diyenler bilmeliler ki, boynu ve kulakları ya da sırtın kapatılmasını da isim vererek açıktan emretmedi. Çünkü ayetteki "cuyûb" kelimesi, giyilen elbiselerin önündeki açıklık demektir. Doğrudan doğruya göğüs kelimesi de zikredilmemiştir. O halde, göğsün üzerinin örtüleceğini nasıl ve nereden anlıyoruz? Bunun için, Aişe (r.anha):

"Ben Ensar'ın kadınlarından daha çok Kur'an'ın vahyini tasdik ve imanda daha faziletli kadınlar görmedim" demesinin nedeni, onların baş ve yüzlerini (gözleri hariç) örtmelerindendir."

Eğer kadınlar, himar ayetiyle ellerindeki bilezik yerlerini ve ayaklarını da gizlememiş olsalardı, Nur Suresi'nin 31. ayetindeki "gizledikleri ziynetlerini bilinmesi için ayakları ile yere vurmasınlar" denilmezdi. Ebu Davud ve el-Beyhakî'nin Ümmü Seleme'den rivayete ettikleri hadiste: "Kadının ayakları hakkında sorulunca Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) önce bir karış eteklerini indirsin deyince ayakları görünür diyen kadına, peki öyleyse bir kulaç demiştir." İbn Hazm (rh.a) bu hadisten, ayakların avret olduğu hükmünü çıkarmıştır. (*el-Muhalla*; c. 3, s. 216) Aynı hadisi Ahmed İbn Hanbel, İbn Ömer'den rivayet etmiştir. (*Müsned*: 2/90). Sübeybe Binti'l-Haris'ten Buhari'nin (9/414), Müslim'in (1485) ve Tirmizi'nin rivayet ettikleri aynı anlamdaki hadis, ayakların örtülmesi gerektiğinin kesin delilidir. Biz buradan anlıyoruz ki: kulaklar, boğaz, bilekler ve halhal takılan ayak bileklerinin örtülmesi de farzdır. Zira ayet "gizlemiş oldukları ziynetin" bilinmemesini isterken, onun örtü altında oluşundan haber vermektedir. Açıkta olan bir şeye "gizledikleri" denilmez. Aişe'nin (r.anha), Hac esnasında kadınların örtünmelerini anlatırken şöyle diyor:

"Binekliler, biz Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile beraber ihramlı olduğumuz halde yanımızdan geçerlerdi. Bizim hizamıza geldiklerinde bizden her bir kadın cilbabını başından yüzüne indirirdi. Onlar bizi geçtikten sonra yüzümüzü açardık."⁶⁴

⁶¹ Buhari; *Sahib*: Tefsir; 4578

⁶² el-Aynî, *Umdetu'l-Karî*: c.10, s.92

⁶³ es-Serahsî; *el-Mebhut*: c. 1/31.

⁶⁴ Ebu Davud; *es-Sünen*: 1833, el-Beyhakî; *es-Sünen*: c. 5/48, Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 6/30,

Gördüğümüz gibi bu her iki hadisten de, hicabın bütün bedeni ve yüzü de içine aldığı anlaşıldığı gibi, özellikle de hicabın anlamını eksiksiz bir biçimde tanımlamıştır. Öztürk'ün dediği gibi, ellerin dirseklere kadar veya yüzün tamamen açılacağı hakkında ne Kur'an'da ve ne de Sünnet'te, adına mucize dediği bir delil yoktur.

Bu hususta İmam Malik'in (rh.a), rivayet ettiği Fatıma Binti'l-Münzir'in (r.anha), sözleri çok ilginçtir. Bu haber merfu hadis hükmündedir. Diyor ki:

“Biz ihramlı olduğumuz halde yüzlerimizi örtmek için himar kullanırdık. Biz bu halde Esmâ Binti Ebi Bekr ile beraber olduğumuz halde, buna bir şey demezdi.”⁶⁵

Aynı Fatıma, yine Esmâ'dan rivayet ediyor:

“Biz, erkeklere karşı yüzümüzü örter, daha önce de ihramda -nikab- takardık.”⁶⁶

Bu hadislerden de anlıyoruz ki, Esmâ Binti Ebi Bekr ile ilgili elin ve yüzün açılabilmesine delil gösterilen hadisten daha kuvvetlidir. Fatıma'nın Esmâ'dan rivayet ettiği haberden de anlaşılacağı üzere Esmâ Binti Ebi Bekr de, himarla yüzünü örtüyordu.

Bütün hadisler ve haberler gösteriyor ki, sahabe kadınları, sahabe erkekler arasında yüzlerini örtüyorlardı.

Cabir İbn Abdillâh'ın (ra), Allah'ın Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle dediğini rivayet ediyor:

“Biriniz bir kadınla nikâhlanmak isteyince eğer imkân bulur o kadınla nikâhlanmasına vesile olacak şekilde ona bakabilirse baksın. Ben, bir genç kızla evlenmek istiyordum, onu görmek için kendimi gizledim. Sonra evlenmeme yarayacak biçimde onu gördüm.”⁶⁷

Eğer sahabe kadınları ile evlenecek olan erkek sahabelerin, evlenecekleri kız ve kadınlara bakmalarına Allah'ın Rasulü'nden (*sallallahu aleyhi ve sellem*) açıkça verilen bir izin olmasaydı; o zaman kadınların yüzlerini tamamen açmalarını savunanların dayanabilecekleri bir neden olabilir. Fakat insan iyice düşündüğünde Allah'ın Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) niçin evlenilecek kadınlara, onların haberleri olmadan bakılabileceğine izin verdiği, daha iyi anlaşılır. Zira kadınların yüzleri o zaman tamamen açık olsaydı, yüzü görünen, boyu ve endamı bütün hatları ile belli olan kadınlara Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) niçin bakılma iznini vermiş olsun ki?

Muhammed İbn Mesleme ile Muğire İbn Şu'be'nin evlilikleri ile ilgili rivayet ettikleri hadislerde de, erkeklerin evlenecekleri kadınlara, ancak nikâh (hitbe) için bakabilme izni olduğunu, bizzat Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) söylemiştir. Hatta Muğire'nin evlenmek istediği kadın, bunu zorla kabul etmiş ve “Allah'ın rızası için sana söylüyorum, Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) söylememişse hayır” diyerek ehlinin bulunduğu meclisten bunu Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) söylediğine kanaat getirdikten sonra “eğer o sana emretmişse bak” diyerek yüzünü açmış ve bakmasına izin vermiştir.”⁶⁸

el-Makdisî, *el-Muğnî* de diyor ki:

İbn. Mace; *es-Sünen*: 2935, ed-Darekutnî; *es-Sünen*: 286-287

⁶⁵ Malik; *el-Muvatta*: c. /328

⁶⁶ el-Hakim; *e1-Müstedrek*: c. 1/454

⁶⁷ Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 3/334, Ebu Davud; *es-Sünen*: 2086, el-Hakim; *e1-Müstedrek*: c. 2/265 (İbn Hacer, ricalinin sika olduğunu söylemiştir).

⁶⁸ İbn Mace; *es-Sünen*: 1186, Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 4/285; et-Tirmizî; *es-Sünen*: 1087, en-Nesâî; *es-Sünen*: c. 2/134, İbn Mace; *es-Sünen*: 1187,1188, ed-Darekutnî, *es-Sünen*: c. 3/252, el-Hâkim; *el-Müstedrek*: c. 2/165, ez-Zehabî; el-Hakim, Buhari ve Müslim'in şartlarına göre sahihtir der.

“İlim ehli arasında kadınla nikâhlanmak isteyen, o kadına bakması hakkında herhangi bir ihtilaf olduğunu bilmiyorum. Erkeğin o kadına, izni olduğu halde veya haberi olmadan bakması caizdir. Çünkü Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) bizim mutlak bir biçimde nazar etmemizi emretmiştir. Ancak bununla beraber erkeğin o kadınla baş başa kalması caiz değildir. Şeriat’te nazardan başka bir izin varid olmadı. Böylece yabancı bir kadınla halvet, ebedi haram olarak baki kaldı. Zira halvetle beraber mahzurlu olan bir şeyin olmamasını kimse temin edemez. Yüzüne bakarken de telezzüz ve şehvet kasdıyla bakmaz. Ahmed İbn Salih’in yaptığı rivayete göre, ondan lezzet almamak kasdıyla bakabilir. Erkeğin tekrar tekrar bakıp onun güzelliğini tanınmasında bir sakınca yoktur. Çünkü maksat ancak böyle hâsıl olur.”⁶⁹

Buraya kadar yaptığımız alıntılar uzatmış olabiliriz. Ancak, Y. Nuri Öztürk’ün güya Kur’an’a getirdiği yeni yorum ve “*Kur’an İslam*”ına göre, kadının örtüsüne getirdiği bakış açısının gerçekten İslami olup olmadığının anlaşılması için zaruriydi. Eğer Öztürk, henüz hakkı tesbit etme cesaretine veya ilmine sahip değilse, bu dinde imamlık rütbesini, ilmi, ahlaki, eserleri, mücadelesi, tabiri caizse alınının teri ve kaleminin izzetiyle elde etmiş olan İslam alimlerinden ders alması gerekir. Burada bu fakir, sadece bir ilim talebesi sıfatıyla bunları aktarıyor. Yoksa Kur’an’ın ayetlerinin delâletlerine kendi etiketimizi yapıştırıp düşüncelerimizi Kur’an ayetleri üzerinde bir gölgelik gibi tutmak istemiyoruz.

Evet, şimdi yeniden Öztürk’ün, kadının hicabı veya himarı konusundaki görüşlerini öğrenmek için *Kur’an’daki İslam* adlı kitabına dönüyoruz:

“Ancak başörtüsünün şeklini, boyutunu, kapatması gereken yerleri santimetre vererek belirlemek mümkün değildir. Bu yöndeki tespitlerin Kur’an’a dayandırılması imkânsızdır. Başörtüsü kullanılacaktır. Ancak, bunu “bir tel saç görünürse cehennemde 40 yıl yanarsın” şekline dönüştürmek bir saptırmadır. Şu muhakkak ki, başörtüsünü o şekilde yani daha titiz bir biçimde kullanmak isteyen kullanır. Böyle bir titizliği gösterdiği için de kendisine saygı duymak gerekir. Ama başını herhangi bir biçimde örten, saçının belli bir kısmını açık kalacak şekilde örten kişiler, Kur’an’ın beyanına aykırı davranmakla suçlanamaz. Hiçbir tartışmaya imkân bırakmayan nokta, göğsün tamamen kapatılmasıdır. Saçların bütünü ile görünmeyecek şekilde kapatılmasını emreden bir ifade yoktur. Cenab-ı Hak, bunu kulunun tercihiyle bırakmıştır. Her Müslüman bunu yaşadığı iklim şartlarına ve toplumun örfüne göre kendisi belirler ve başörtüsünü ona göre seçer.”⁷⁰

Daha önce kapsamlı, tanımı ve keyfiyeti hakkında hükmün (mübhem) olduğunu ifade eden görüşlerini dile getirirken, burada “beyan” kavramını kullanması da şaşırtıcıdır. Beyan ile mübhemin ne ilgisi olabilir?

Y. Nuri Öztürk’ün, bu cümleleri yazmadan önce bu ayetleri Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), ashabı, tabiun ve Müslümanların imamları ve muhaddislerin nasıl anlamış olduklarını bilmesi gerekirdi. Yazdıklarından gördüğümüz kadarıyla buna gerektiği kadar değer vermediği gibi, işine gelen hadisleri istediği şekilde kullanarak hadis ilminden gafil olanların zihnini bulandırıyor ve Kur’an’daki lafızların delâletlerini anlam ve içeriklerini Kur’an’ın diliyle, yani Arap dili kurallarına (açıkçası sarf, nahiv ve belâgat kurallarına) göre anlaması gerekirken, Kur’an lafızlarının Türkçe anlamlarından delâletleri ve hükümleri tespiti gidiyor ki, bu, hem itikadi, hem de ameli açıdan ona ve onun gibi düşünenlere zarar verir.

Cilbab ayetini incelerken en azından, İbn Dureyd, ez-Zemahşerî, el-Ferahidi, el-Ferra, el-Müberred gibi lügat imamlarının kitaplarına bakması, İlmü’-Meani

⁶⁹ İbn Kudame; *el-Muğni*: c. 6/552-553.

⁷⁰ Y. Nuri Öztürk, *Kur’an’daki İslam*: s. 615

kitaplarından birisini göz önünde bulundurması yeterli olabilirdi. Özellikle Kur'an ve İslam ile ilgili kitaplarını yazarken, sanki amacı belli kültür düzeyindeki insanları hedef almak ve düşüncelerini onlar arasında yaymak gibi bir kanaat uyandırıyor insanda. Renkli bir gazetede İslam'ın müctehid İmamlarını birer put gibi göstermeye çalışan yazıları ve Sünnet ehli Müslümanları kimi kulüplerde kozmik tehlike gibi gösterme çabalarının ardında ciddi bazı şeylerin olabileceğini basiret sahibi insanlar görmektedir. Eğer Öztürk, İslam'ı savunacak ve onun uğrunda cihad edecekse, önce "velayet" ve "beraet" kavramlarının hukukuna riayet etmeli. Müslümanları rejime ve sisteme deşifre ederek ve İslam'ı hâkim ideoloji ve batıcı kültür emperyalistlerin gözünde silik ve basit bir hale düşürmemeli. Aynı zamanda devlet tarafından da istismar edilen mazlum İslam'ın ve mazlum Müslümanların yanında yer almalı. Zenginlerin ve zulüm politikaları üreten bürokratların hoşuna giden dinden yana olmamalı.

Ne yazık ki, bu düşüncelerinin bir kısmını yaymak için seçmiş olduğu gazete de çok ilginçtir. Bu gazetenin İslam'a hizmet etmekten herhalde kamburu çıkmıştır! Öztürk, gerçekte böyle devam eder ve öyle kalırsa, birçok insanımıza yazık edecek. Ama kimliğini, yerini ve bulunacağı platformu belirlerse, herhalde en önce kendi açısından iyi olur. İslami kaygı ve tutarlılık bunu gerektirir.

Cenapları, "kadının, bedenini saçlarının tamamı da dâhil olmak üzere örtülmelidir" diyenleri saptırıcılıkla (yani delâletle) adlandırırken, (*Kur'an'daki İslam*: s. 615) kadınları çırlıçıplak neşreden bir gazetede hangi dini ve ahlaki gerekçelerle yazı yazıyor acaba? Hatta dikkat ederseniz, yazılarının çıktığı gün özellikle daha çok çıplak kadın resmi basılmakta. Gazetesinin bu tavrı karşısında *Kur'an'daki İslam*'ın yeri neresidir?

Öztürk, çok akıllı davranarak ince üsluplarla kendisi gibi olmayanları, hep bağnazlar ve sapmışlar olarak tanıtırken, Allah'ın dininin düşmanı bir gazetede dinsel yazılar yazmasından nasıl oluyor da kendisini bunun dışında tutuyor?

Evet, Öztürk, ayetleri öncelikle indiği dilin özelliklerine göre anlayıp öğrenmesi gerekirdi. Bunu bilerek mi, yoksa bilmeyerek mi ihmal edip sanki "hicab" ve "himar" cm.'lik olarak belirtilmiş olsaydı, bu sorun temelinden çözülecekti gibi bir imaj vermesine insan bir anlam veremiyor. Namaz, kesin emredilip onun Rasul tarafından uygulanmaya konulması, namazı terk edenler için bir ikna metodu veya üslubu oluyor mu ki, "hicab" için de aynı şeyi söyleme hakkımız doğmuş olsun.

Eğer Öztürk, "idna" fiilinin "alâ" harf-i cerri ile beraber kullanıldığında ve de bunun "me'fulu" "hunne" zamiri olunca, idna fiili alâ harf-i cerri ve hunne zamiri ve cilbab kelimesinden önce de "min" harf-i cerrinin, cilbab ve hicaba hasıl bir hüküm kazandırdığını ve bunun tabii sonucu dışında yorumlamanın doğruluğuna inanırsa, şimdiye kadar yazılmış olan dil felsefesi kitaplarının hepsini inkar ediyor demektir. Öyle yapmıyorsa, ne yaptığının da adını açıkça söylemeli.

Kur'an nasslarının delâlet kuvveti beni de, Öztürk gibi insanları da herhalde çok aşiyordur. Bu nassların, daha çok Sünnet'in ruhuna ve sahabenin de onu pratiğe geçirmelerinden hareketle açıklanması gerekir. Bize İslam'ı emanet edenler mü'min, mücahid, müctehid, fakih ve muhaddislerimiz böyle yapmışlardır. Bu, mü'minlerin yoludur.

Korkum o ki, akademisyen geçinen ve İslam'ı, felsefenin ilkelerine kurban etmek isteyen insanların, rejim veya sistem tarafından keşfedilmiş olmasının İslam açısından doğuracağı sorunlardır. Bazı güç kaynakları da bunun için felsefe, mistisizm ve modernizme kayan bu kimseleri, İslam'ın karşısında tutmak için yanlarına almaktadır. Bu, daha çok Batı sömürgeciliğinin sıkça başvurduğu yöntemlerdendir.

Öztürk'ü böyle olmakla suçlamıyoruz, ancak, ben de Müslümanlardanım diyorsam, dinim hakkında söylenenlerle ben de ilgilenmek zorundayım. Tıpkı, “*Kur'an'daki İslam*” yazarının kendisinde bazı şeyleri söyleme hakkını gördüğü gibi.

Öztürk, adı geçen eserinin 615. sayfasında “Kur'an'ın Beyanı” diye bir ifade kullanıyor. Kendilerinin bazı kaynaklardan ve sadece iki hadis, yani iki rivayetle (merfu haber), kadınların avret veya ziynet sayılacak yerleri hakkında hüküm belirtmesi yerine, okuyucuyu daha ayrıntılı bir biçimde aydınlatması gerekmez miydi? Onun, “Kur'an'ın Beyanı” dediği şeye Sünnet'in de dahil olduğuna İslam alimleri ittifak halindedir. Ama o kendisini “Kur'aniyyun” (Kur'ancılar) diye bir ekole mensup sayıyor. (Aslında bu yeni bir ekol değil -İbn Hazm'ın *el-Ahkâm'ını* okuyanlar bilir.- sahabe döneminde buna cevap verilmiştir). Bu ekole mensup olduğunu Öztürk kendisine Cuma ve Ramazan köşeleri ayıran bir gazetede defalarca dile getirdi. Eğer, gerçekte kendisini sırf Kur'an'cı diye bir ekole mensup görüyorsa, Sünnet ve hadisten delil getirmesine de hiç gerek yoktur. Mesele, bilinenlerce malum hale gelmiştir. Bu konuda hadislerden söz etmesi, sadece demegojidir.

Temennimiz odur ki, Öztürk bu meseleye yeni baştan bir kez daha eğilsin. Düşünce ve yorumlarına, kabul görmesi için insanları çağırırken; fikir ve icihadlarını, bu dinde ilmin ve takvanın imamları durumuna gelmiş herhangi bir imamın bu konudaki görüşleri ile beraber tarafsızca, “*Kur'an'daki İslam*” adlı kitabına koysun, sonucun ne olacağını hep birlikte görelim.

Kadının örtüsünden daha önce, “Hicabın Şartlar” diye söz ettiğimiz hususlar, gerçekleşmişse, hicabın gayesine ulaşılmıştır. İslam bunu, bu şartlar içerisinde kişilerin seçeneğine sunmuştur. Bu şartlar gerçekleştikten sonra kimse insanların bir ırkın veya yörenin giysilerini giymesine karışmaz. Dileyen dilediği yöreye göre giyinir.

Y. Nuri Öztürk “*Kur'an'daki İslam*” adlı eserinde diyor ki:

“Burada işaret edilmesi gereken bir husus daha vardır. Kütüb-i Sitte’de yer alan bazı hadislere göre; ‘Rasulimiz devrinde Müslümanlar kadın ve erkek birlikte aynı kaptan (Min İnain Vahidin) abdest almakta idiler’ diyerek, Buhari’den, Ebu Davud ve Nesai’den aşağıdaki kısmi anlam ortaklığı olan hadislerden (daha doğrusu sahabi kavli) bir tanesini örnek vererek şu hükmü çıkartıyor: ‘Bu hadislerin Ebu Davud’daki şeklinde kadın ve erkek ellerimizi aynı kaba sarkıtıp daldırarak ‘toplu’ halde abdest alırdık’ denilmektedir. Bu hadislerdeki ifadeler, bir kollektif uygulamayı haber vermektedir. Yani bunlar hadis tekniği açısından ‘Haber-i Vahid’den daha kuvvetli hatta mütavâtir sayılabilecek beyanlardır ve bize gösterirler ki asrısaadette kadınlar, erkeklerin yanında abdest uzuvlarını açabiliyorlardı. Bize göre Nur Suresi’nin 31. ayetinin ‘zinatlerinin açılabilir kısmı müstesna.’ İşte bu noktalara işaret etmektedir. O halde dirseklere kadar kollar, ayaklar, yüz ve başın abdestte meshe esas olacak kısmı serbesttir. Tekrar edelim ki, bu yerleri de abdest dışındaki zamanlarda kapatmak hassasiyetini gösterenlere saygı duyulur. Ancak bunu yapmayanlar hor görülemez.”⁷¹

Öztürk böyle diyor. Evet, istediğini söyleyebilme hakkını insan kendinde görebilir. Ancak bunları söylemeden, daha doğrusu bir kitap olarak yayınlamadan önce;

- 1.Hadislerle ilgili ayrıntılı bir bilgi vermeliydi.
- 2.Hangi kaynaklar bu hadisi bu yorumla hangi kitabın hangi babında ele almıştır?
- 3.Hadiste nasih veya mensuh olayı var mıdır?
- 4.Tarih olarak Nur Suresi’nin 31. ayetiyle Ahzab Suresi’nin 53 ve 59. ayetlerinin iniş zamanlarının neresindedir?

⁷¹ Y. Nuri Öztürk, *Kur'an'daki İslam*: s. 615,616

5.Hicab'dan önce mi sonra mı? Varsa bunun uygulamalarını fiilen hangi sahabe'nin ne zaman, nerede ve nasıl yaptıklarını aktarmalıydı. Özellikle, suyun çok nadir olduğu ve abdest alacak kapların çok küçük olduklarını göz önüne alırsak, bunun nasıl olduğuna tarihi şahid getirmeliydi.

6.Hangi sahabe'nin bu olayı kimlerle, nerede beraber yaptıklarına dair sahih rivayet ve deliller zikretmeliydi.

7.Her sahabe'nin evinin önünde kuyu olmadığına ve Mescid-i Nebevi'de de böyle kadınlarla erkekler beraber gelip abdest alırlar diye yapılmış kaplar olmadığına göre, bu kadın ve erkekler nasıl bir araya gelipte, "Min İnain Vahidin"ın (bir kaptan topluca) abdest alıyorlarmış? Kollektif dediği uygulamaya, bir yer zaman örnek vermeliydi ve bunu da canlı ve mütevatir dediği hadislerle göre ispat etmeliydi. Öztürk'ün dediğimizin aksine, kadınlarla erkeklerin hep beraber aynı yerde, aynı anda abdest almamaları Müslümanlarca mütevatir olarak canlı bir biçimde yaşanarak gelmiştir. Bugüne kadar tevatirle gelen uygulama Öztürk'ün ichtihadını doğruluyor mu, yalanlıyor mu onu siz düşünün.

Ayrıca, Öztürk rivayet ettiği hadislerle aynı konuda meseleyi daha açığa kavuşturacak diğer hadisleri de zikredebilirdi. Hatta hadislerin metin ve senedleri hakkında usul bilginlerinin yaptığı gibi, "kollektif abdest" alma diye adlandırdığı olayla ilgili hadislerin metinlerinin eleştirilerini tarihi şahidleriyle beraber bize nakledebilirdi. Söz konusu ettiği hadislerin metinlerini gramer kaidelerine göre yorumlayıp analiz edersek, bunun kadınlar ve erkekler arasında mahremiyeti ortadan kaldıracı bir şekilde cereyan ettiğine dair bir tek şahidimiz yoktur.

Eğer sadece bu hadislerin zahirini metin ve lafızlarını hükmün tamamına şamil sayarsak, Kur'an'da "Biz" diye ifade olunan ilahi hitapları salt gramer anlamını vererek nasıl bir sonuca ulaşabiliriz?

8.Öztürk'ün ichtihadının dayandığı hadislerin hükmünün;

a) Umumi mi?

b) Hususi mi?

c) Mutlak mı?

d) Mukayyed mi?

e) Nasih mi mensuh mu?

f) Karı kocanın aynı evde aynı kaptan gusl abdesti veya namaz abdesti almaları mıdır, yoksa sadece namaz abdesti hakkında delil olacak hadislerin babından mı ele alınmıştır, bunu, ciddi bir biçimde okuyucuya sunması gerekmez miydi?

9.Kendi anlayışını tek doğru anlayış gibi sunacağına, müctehid ve muhaddis imamların, en azından Buhari şarihi olan İbn Hacer el-Askalanî ve Aynî'nin bu hadislerle ilgili şerhlerine baksa ve bu hadisin bu konuda rivayet edilmiş diğer hadislerle bir mukayyesini yapıp sonra hüküm belirtme yoluna gitmiş olsa daha iyi olmaz mıydı?

10.Bu konuda nehyedici bir hadisin olup olmadığına neden değinmiyor?

11.Bunun ruhsat hükmü mü yoksa azimet hükmü mü olduğunu belirtmesi gerekmez miydi? (Öyle olsa bile, gözü sakınma ayeti bu kollektif abdest olayıyla nasıl bağdaştırılabilir).

12.Öztürk, Meymune ile Aişe'nin, erkeklerle kadınların aynı kaptan abdest aldıklarına dair naklettikleri kimi "mevkuf" kimi "merfu" olarak gelen bu iki hadise, "mütavatir sayılabilecek" demesi, ilmen ispata muhtaçtır. Bir haber, ya mütavatirdir veya değildir. Üzerine hüküm bina edilecek olan hiçbir hadis veya haber, ihtimal şartını kabul etmez. Sonra bu haberler ve rivayetler mütavatir bile olsa, delâlet ettiği hüküm açısından diğer

hadislerden bir farkı yoktur. Nice mütavâtir hadis kabul edilen hadisler vardır ki, isnadları zayıf veya neshedilmiştir. Hadis ilminin diline vakıf olmak herhalde bu tereddüt içeren ifadelerin doğurabileceği zararları önleyecektir.

Hadis ilmi açısından bir hadisin mutlaka adı, derecesi, kabul açısından bir tanımı vardır. Hiçbir hadis âlimi; “şöyle olabilecek veya böyle olabilecek” diye bir hadisin hükmü hakkında tanım yapmamıştır. Öztürk, ilk kez bazı hadisler için “mütavâtir sayılabilecek” diye hadislerin tanımı ve kategorisine yeni bir yaklaşım getirmekte. Bir hadisin hükmü veya kuvvet derecesi, ihtimal ile kesinlik kazanamaz. Bu, usûl kaidelerine aykırıdır.

Bizim öğrenmek istediğimiz diğer bir şey de; bir haberin mütavâtir olabilmesi için, ihtimal şansını zikretmenin ne kadar ilmi olduğudur. Bu haberde Öztürk’ün (mütavâtir dediği haberin sadece mutlak haber olarak ele alınıp mütavâtir olduğunun tespit edilmesi zaruridir) Meymune ve Aîşe’nin merfu haberlerinin mütavâtir olduğunu kimse söylememiştir. (cümle düşük) Öztürk, fetvasına kuvvetli bir mesned oluşturmak için bu merfu hadise “mütavâtir” görüntüsü vermeye çalışıyor. Eğer Müslüman âlimler Öztürk gibi, kolaylarına geldiği veya arzularına hizmet ettiği için hadisleri diledikleri gibi kullansalardı, belki şu anda Öztürk’ün de bildiği gibi, birçok hadis kaynağındaki bilgiler olmayacaktı veya fıkıh kitapları hevaya göre çıkarılmış hükümlerle dolacaktı. Ama şu konuda nass yoktur, ben ictihad ediyorum, buna yetkim ve gücüm var deseydi meseleye daha başka bir gözle bakılabilirdi.

Bir diğer husus; örtünmek dini bir farzdır. Peki, nasıl olur da, bu farz, özellikle de hicab ayetinin inşiyle gayesi belirtilmişken, aynı ayetlere muhatap olan kadınlardan birisi dirseklerine kadar etini gösterip açık gezecek, diğeri de isterse bunu örtecek? Eğer hüküm Y. Nuri Öztürk’ün dediği gibi ise, kapananların hassasiyetlerine saygı duymasının hiçbir anlamı yoktur. Zira onlar apaçık bir hükmü çiğnemiş sayılırlar. Emirlerde istisna veya tahsis olmadıkça, ibarenin zahiriyle amel edilir. Yoksa Öztürk, kendince naklettiği hadisleri istisna, tahsis yahut takyid edici olarak mı görüyor? Eğer abdest, zımni olarak namaz ibadetine dâhilse -ki şarttır- ibadetlerde kıyas olmaz. Yani kadınlar ve erkekler beraberce kollarını dirseklerine kadar açarak abdest alıyorlarsa bu, onların abdest ya da namazın dışında açık gezmeleri için bir kıyas illeti teşkil etmez. Öztürk, madem buradan hareketle, kadınların dirseklerine kadar kolları, topukları dâhil bacakları, meshedecek kadar başlarını açık bırakıp gezeceklerine hüküm verdiğine göre, peki ya Öztürk’ün görüşünü, Maliki bir kadın tüm baş açık olmalı diye yorumlarsa ne diyebiliriz? Zira İmam Malik’e (rh.a) göre, başın hepsi meshedilir. Acaba neden kadınların namazda nasıl giyineceklerini de bu ayet ve hadislerden yola çıkarak açıklamıyor? Gerçekten merak edilecek bir konu. Öztürk, kadın buralarını dışarıda açtığına göre namazda da açar dese ya! Yoksa kadınlarımız avret yerlerini insanlardan daha çok, Allah’tan saklama ihtiyacını mı duyuyorlar? Namazda kolları ve başı örtüp, onun dışında açmanın anlamı ne olabilir?

Y.Nuri Öztürk, “Erkeklerle kadınlar, Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında aynı kaptan abdest alıyorlardı” hadisinin vürud nedenlerini zikretmeden bununla ulaştığı ilginç sonuçta, bilgilerinin veya zannın kendisinin yanılttığından galiba haberi yok.

Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*), çoğu kez gusledilmesini abdest (vudu) olarak adlandırmıştır. Özellikle de Allah’ın Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hanımlarıyla ilişkisinden sonra gusletmeden abdest almasının üzerinde önemle durulması gerekiyor. (Bkz. İbn Hibban; *Sahib*: c. 3/1190)

Meymune hadisinde şöyle denir:

“Allah’ın Rasulü’ne (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gusledeceği suyu getirdim, ellerini iki kez veya üç kez yıkadı. Sonra sağ elini inaya (kaba) daldırdı. Oradan su alıp fercinin üzerine döküp sol eliyle yıkadı. Sonra sol elini şiddetle yere vura vura temizledi, sonra namaz abdesti alır gibi abdest aldı. Sonra başının üzerinden aşağı üç avuç dolusu su döktü. Sonra yıkandığı yerden kenara çekildi, ayaklarını yıkadı sonra kendisine havlu getirdim geri çevirdi.”⁷²

Bu hadisin isnadı sahihtir. Bu hadisi ayrıca, Buhari; *Sahib*’inde; *Ğusl*’de, (243), “*Ğusl*’den önce “Abdest” babında zikreder. et-Tirmizî (rh.a) der ki: “Bu hadis, ilim ehlinin *ğusl*’den önce abdest almaya delil kabul ettikleri hadistir.” Aynı anlamda yine İbn Hibban; *Sahib*: (c. 3/1196), Aişe’den, Hişam İbn Urve yoluyla gelen bir hadiste de geçtiğini zikreder. Bu hadisin de isnadı sahihtir. Buhari; *Sahib*: *Ğusl*’de (248), “*Ğusl*’den önce “Abdest” babında, bu hadisi zikreder. en-Nesai; *es-Sünen*: Taharet de (c. 1/175, 194)’de zikreder.

Bu hadisi; Hişam İbn Urve yoluyla, Abdurrezzak; *el-Musannef*’te (999), el-Humeydi, *Müsned*’inde (163), Ebu Davud; *es-Sünen*: Taharet (242), et-Tirmizî; *es-Sünen*: Taharet (104), İbn Huzeyme, *Sahib*’inde (242) rivayet eder.

Öztürk’ün, hadisleri salt mantık ölçüleri içinde, hadisin tarihi ve vürud (söyleniş) sebebinin ve rivayet bilgilerinden yoksun, çarpık bir zihniyetle kendi hükümlerine delil getirmesi, gerçekten ilginç olduğu gibi, bir o kadar da gülünçtür.

Şimdi abdest hadisinin daha iyi anlaşılabilmesi için bir diğer hadisi beraberce okuyalım. Aişe (r.anha) rivayet ediyor:

“Allah’ın Rasulü’ne (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir kadın gelip hayzdan dolayı *ğusl*ü sordu. Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*), ona su ve sidr (bir ağaçtır. Suda bırakılırsa güzel bir koku verir) ile yıkanmasını emretti. -O da, kadının bir yün parçası veya kumaş alıp onunla abdest alıp temizlenmesidir.- Kadın, nasıl onunla temizleneceğim dedi. Rasullullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), onunla temizlen işte dedi. Kadın yine nasıl onunla temizleneceğim diyence, Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) eliyle yüzünü örttü ve ‘Subhanallah’ temizlen onunla işte, dedi. Aişe (r.anha) diyor ki; onu kendime doğru çektim ve ona dedim ki; kan izlerinin olduğu yerleri, (o bezle) temizle...”⁷³

Bu hadisten de anlamaktayız ki abdest almak; *Sünnet*’te kadının, hayz kanından yıkanması, namaz abdesti ve *ğusl*’den önce abdest alma, anlamlarına geliyor. Hatta *Sünen* kitaplarında deve eti yemeden sonra ağız yıkamaya da abdest denmiştir.

Öztürk’ün, ümmetin birçok muhaddis, fakih ve müfessir aliminin ulaşamadığı bir sonuca hiçbir delili olmadan ulaşmasına insan şaşıyor.

Âcizane tavsiyemiz Öztürk, bu konuları kendi düşüncelerine göre yorumlamaktan vazgeçsinler. Müctehid imamları rahatlıkla küçüksemekten çekinmeyen insanların, kendilerini kabul ettirmek için, arkalarına resmi bazı kurumları, İslam düşmanı bazı yayın organlarını almaları, olayın boyutlarının İslami bir kaygı değil, İslam’ı gerçek hüviyetiyle ortaya koymanın doğuracağı sıkıntıları bertaraf etmenin kaygısı olsa gerek. Yoksa bütün İslam âlimlerinin bugüne kadar dinin delil ve hükümlerini hiç anlamamış veya çoğu kez yanlış anlamış olduklarını söylemek gerekir. Böyle bir intibanın insanlar arasında özellikle son yıllarda kasıtlı olarak yayılmasına çalışılmaktadır. Öztürk de bu ekole mensup olanlardandır.

⁷² et-Tirmizî, *es-Sünen*’inde; Taharet’te, (103), Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*’de; c. 6/329, 330, 335, 336, ed-Darimî; *Sahib*: Salat: c. 1/180, 191

⁷³ İbn Hibban; *Sahib*: (c. 3/119), Bu hadisin isnadı, sahihtir. Buhari; *Sahib*: Hayz; 315, Müslim; *Sahib*: Hayz; 332, el-Begavî; *Şerhu’s-Sunne*: c. 1, s. 252, Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 6/147, 188, Ebu Davud; *es-Sünen*: Taharet: 314-316, ed-Darimî; *es-Sünen*: Vudu: c. 1, 197,197

Bütün bunlar insana; Hindistan”da işgalci, emperyalist, sömürücü İngiliz hükümetinin çıkardığı gazetelerde İngilizler hesabına İslami hükümleri tahrif edip saptırarak, İslam ve Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hakkında şüpheler yayan Ğulam Ahmed Kadiyani denen sapkın İngiliz uşığı ve beslemesinin yaptıklarını hatırlatıyor. O da, Kur’an’ı kendince yorumluyor, Nübüvvet ve Cihad’ın sona erdiğini yazıyordu. Bilinç sahibi Müslümanların, bunların karşısında susmamaları gerekir. Yoksa tıpkı İngilizlerin istediğı gibi bir dini (hâşâ ki bu, Allah’ın dini olsun) çok yakın bir gelecekte karşımızda bulacağız.

Bu tür insanlar nedense, hep Müslümanlar esarette ve mağlup olmuş iken ortaya çıkmaktadırlar. Bunlar oturupta efendileri olan rejimi tartışmazlar. Bunlar, rejimin ve sistemin çirkinliklerini, zulüm ve haksızlıklarını örtbas etme mimarlarıdır. Böylece rejimi korumaya almış olmaktadır. Bu tür kimseler, sıkıştıklarında rejimin ve İslam düşmanlarının kucığına sığınır. Salih Akdemir’in, mülhid bir gazetede Allah’ın hükmü hakkında şirk dolu görüşlerini açıklaması, bundan başka bir şey değildir. Aziz Nesin de “hüküm Allah’ın değildir” derken, Salih Akdemir’in de aynı düşünceleri paylaşması hiç de bizi şaşırtmamalı.

Bunlar, gerçekten Allah’a iman etselerdi Allah’ın dinini tahrif edip, kitabındaki ayetlerin delâletini saptırmazlardı. Allah, “hüküm ancak benimdir” derken, O’na inandığını söyleyen birisi, hayır Sen’in değil insanındır, derse, küfrün en şiddetlisini seçmiş olur.

Sonsöz

Öztürk, hicab konusunda epey gayret sarf ederek, kadınların nasıl giyinebileceklerine kendince bir ölçü getirmektedir. Artık kadına bu hak getirildikten sonra, Müslüman kadını gayr-i müslim, batılı kadınlarla ve erkeklerle olan ilişkilerinde de bir zorlayıcı engel koyamazsınız. Müslüman kadınlar Müslüman olan ya da olmayan erkeklerle beraber her türlü sosyal faaliyeti yapabilecekler. Eh, böyle özgür bir “ihtilat”tan sonra da örtünmenin İslamca bir anlamı kalmasa gerek. Öztürk’e göre hem bu mübahtır, hem de kadınların erkeklerle el sıkışması. Öztürk, Allah’ın Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kadınlarla el sıkışmamasını sadece belli bir zaman içerisinde belli şartlarla böyle bir yola gittiğini söylüyor. (*Kur’an’daki İslam*. s. 622) Ayrıca diyor ki: “Nebinin kadınlarla tokalaşmadığı yolundaki rivayetlerin, güvenilirliği ^[1]tartışmalıdır.” (*Kur’an’daki İslam*. s. 622) İnsan gerçekten merak ediyor, delilleri nedir acaba? Bu konudaki hadisler hakkındaki tartışmaların bazılarında neden söz etmiyor? Rasul’ün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bunu serbest bırakan bir sözü mü var? Efendim, Kur’an’da yokmuş, Kur’an’a aykırıymış. Peki, maymun, gergedan, fil ve zürafanın etini yemek de Kur’an’da yok. İnsanın, **hanımının**^(*) halası ve teyzesi ile evlenmesinin yasak olması da Kur’an’da yok... Nedense işlerine gelmeyen hadislerle amel etmek istemeyenler, hemen Kur’an’da yok diyorlar. Hayret doğrusu! Böyleler, nerede ise, Rasul de (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Kur’an’a aykırı davranmış, O’na (*sallallahu aleyhi ve sellem*) uymamış diyecekler.

Öztürk, eğer hadis kaynaklarını araştırırsa, Allah’ın Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kadınlarla müsafaha (tokalaşma) etmediğini çok rahat görür. O zaman ne kadar ulu orta konuştuğunu anlar.

Umeyme Bintu Rukeyke’nin rivayet ettiği bey’at hadisinde, Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile tokalaşmak istediklerinde, Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*):

“Ben şüphesiz kadınlarla el sıkışmam. Ancak benim yüz kadın için sözüm, bir kadın içindir veya bir kadına söylenmiş gibidir.”⁷⁴

İsnadı İbn Hibban’a (rha.) göre sahih, et-Tirmizî’ye göre hasen sahihtir.

[1] Türkiye’de Hadise ve Sünnet’e karşı bilgisiz veya havasına uyanları aldatmak için uydurma hadisçilerin ve “hadis bilmeyen hadis alimleri”nin sarıldıkları en ucuz bahanelerden birisi de bu iddiadır; “...rivayetlerin, güvenilirliği tartışmalıdır” Evet “tartışmalı” sözcüğü Hadis ilminde ne anlama gelmektedir? Bunun açıklamasına girmeye gerek yok. Türkçe’de “tartışma” dediğimiz zaman avamın aklına gelen neyse, âlimin de aklına gelen odur. Yani güvenilmezdir. Peki, bir hadisin güvenilmez olduğu, bir gazete köşesinde yazılmakla, gerçekte onun öyle olduğu mu ispat edilmiş olur? Müslümanlara önce bir hadisle nasıl amel edilir bunun şartları nelerdir, hadis dediğiniz külliyatı size getiren ilim adamlarının ilmiyle konuşun sonra kalkıp hangi hadisle neden amel edilmeyeceğini anlatın! Demezler mi insana?

(*) Bu makale tefirka edildiğinde gaztedeki dizgide “İnsanın [....] halası ve teyzesi ile evlenmesinin yasak olması da Kur’an’da yok...” şeklinde dizilmiştir. Ne yazık ki bu bizim hala elimizde olan orijinal iğne baskılı çıktılarda mevcut. Öztürk, bundan hareketle bize küstahça hakaret etmişti. Fakat gelin görün ki, bunu düzeltmek için yazdığımız cevabi mektubumuzun “Y. Nuri Öztürk ve Bazı Gerçekler” adıyla yayınladığım mektubumda bunu açıkladım) belirttiğim gibi, Öztürk Nisa suresi 23.ayetden haberdar olmadığım şeklinde değerlendirmişti.

⁷⁴ Malik; *e1-Muvatta*. c. 2/982-983, el-Beyhaki; *es-Sünen*. c. 8/164, Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*. c. 6/357, İbn Mace; *es-Sünen*. 2874, et-Taberanî, *el-Mu’cemu’1-Kebir*. c. 24/470-476, el-Hakim; *e1-Müstedrek*. c.4/71, en-Nesaî, *es-Sünen*. c.7/149, et-Tirmizî, *es-Sünen*. 1597, İbn Hibban; *Sahih*. c. 10/4553

Hız. Aışe'nin (r.anha) rivayet ettiği bu hadiste de, Fatıma Binti Utbe'nin bey'at'ını anlatırken, onun Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile el sıkışmayıp haya ettiğinden, elini başının üzerine koyduğunu, bunu yapmasının da Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hoşuna gittiğini söylediği rivayeti, Aışe (r.anha), Fatıma'ya;

“ Ne mutlu sana ey kadın. Vallahi biz Allah'ın Rasulü'ne (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ancak böyle ayet üzerine beyat ettik”⁷⁵

der.

Ali İbn Ebi Bekr el-Heysemî, Ebu Ya'la el-Mevsilî'nin *Müsned*'inin *Zevaid*'inde (Babu Bey'atı'n-Nisa'da); kadınların nasıl bey'at ettiklerine dair rivayetler zikreder. İlk hadis, Hind Binti Ukbe İbn Rabia'nındır.

“Allah'ın Rasulü'ne (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bey'at için gelir. Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onun eline bakınca git ve elini değiştir dedi. Kadın gider ve elini kına (hinna) ile değiştirir (yani boyar) ve Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gelir. Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*), bunun üzerine kadına; ‘senden Allah'a ortak koşmaman, hırsızlık yapmaman ve zina etmemen için bey'atını alıyorum’ dedi. Hür kadın zina eder mi deyince, dedi ki; çocuklarınızı açlık korkusundan dolayı öldürmeyiniz. Kadın; Sen bize öldürecek çocuklar bıraktın mı ki öldürelim? Dedi ki; böylece bey'at et. Sonra O'na (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bileklerindeki iki altın bileziği göstererek; bu iki bilezik hakkında ne diyorsun? Cehennem közlerinden bir közdür”⁷⁶

dedi.

Ancak bu hadisin isnadında zayıflık vardır.

el-Heysemî, *Mecmau'z-Zevaid* de (c. 6/37) hadisin baş tarafını zikreder. Sonra der ki; “Bu hadisin isnadında tanımadığım kimseler var.”⁷⁷

Göröldüğü gibi bu hadiste, sanki Allah'ın Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kadınla musafaha edecekmiş gibi bir tavrı var, fakat hadis sahih değildir. Zira Nebi'ye (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir eleştiri içerdıği halde, O'nun (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir cevabı yok. Bu olay da, Mekke'de cereyan etmişti. İbn Hacer'in, *el-İsabe*'de (c. 8, s. 205, 206) zikrettiği gibi Hind, Mekke'de Bey'at etti.

Yine Ebu Ya'la'nın *Müsned*'inin *Zevaid*'inde Sabit İbn Eyyub'un annesinden naklettıği zayıf hadiste de, Ensar kadınlarının elleriyle Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile musafaha edip beyat ettiklerine dair hiçbir delil yoktur. Abdurrahman İbn Atiye el-Ensari'nin büyük annesi Ummu Atiyye'den rivayet ettiği hadiste şöyle diyor:

“Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*), Medine'ye gelince Ensar'ın kadınlarını bir evde topladı. Sonra bize Ömer'i gönderdi. Bize selam verdi biz de onun selamına selam ile karşılık verdik. Dedi ki: ‘Ben Allah'ın Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) size elçisiyim.’ Bizde de: ‘Merhabalar olsun Allah'ın Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) elçisine’ dedik. Sonra Ömer dedi ki; Allah'a ortak koşmamak, zina etmemek, hırsızlık yapmamak, çocuklarınızı öldürmemek, eliniz ve ayağınızı arasında bir bühtan işlememek ve maruf olanda isyan etmemek için bana beyat eder misiniz? Biz de evet dedik. Ümmü Atiyye diyor ki; içerden ellerimizi evin dışına doğru uzattık, o da dışardan elini uzattı.”⁷⁸

şimdi bu hadislerin zayıfı ve sahihinde bile Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile el sıkışma yok iken, güya aydın geçinen ve gericilik yaftasından hayli incinen çağdaş din adamlarımız (!) veya uzmanlarımız buna rağmen, kendilerini hoşgörölü göstermek hevesi uğruna, kadının erkekle el sıkışmasının yararlı ve sosyal ilişkilerde kişileri

⁷⁵ İbn Hibban; *Sahih*. c. 10/4554 (isnadı sahihtir), Aburrezzak; *el-Musannef*. 2122, el-Heysemî; *Mecmau'z-Zevaid*. c. 6/37

⁷⁶ İbn Hacer; *el-Metalibu'1-A1iye*. c. 1/17(38)

⁷⁷ el-Heysemî; *Mecmau'z-Zevaid*. c. 6/37

⁷⁸ İbn Hacer; *el-Metalibu'1-A1iye*. c. 1/17 (40) (isnadı sahihtir).

birbirine yaklaştırıp kaynaştıran bir davranış olduğunu söylüyorlar. Bunu söyleyen insanlar, ya kadınların yumuşak ellerine çok meraklılar veya kadınlarını yabancı erkeklerden kıskanmıyorlar. Takva ile sakınmaktan başka hangi güç veya çağdaşlık, kadın elinin sıcaklığını erkek eli için, erkek elinin güçlölüğünü kadın eline değmesinin hiç bir şey ifade etmeyeceğini söyleyebilir?

Y. Nuri Öztürk diyor ki:

“Rasulullah’ın kadınlarla el sıkışmaması, herkesi, her devirde bağlayan bir karar getirmez.”⁷⁹

Ona göre getirmeyebilir. Ama Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ashabına göre her zaman ve çağda getiriyor.

Bu konudaki hadisler, Öztürk gibi hâlâ Sünnet’ten yana tam seşimini yapamamış kimselerle, bazı Müslümanca yaşamaktan utanan ve özellikle duygu “münhezim”lerini bağlamayabilir. Ancak bizi bağlıyor. Kimse kalkıpta belli kimselerin beğenisini ve sempatisini toplamak için, Allah’ın Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) emir ve tavsiyeleri ile oynayamaz. İslam’a dışarıdan saldıranlar da, kadını el sıkışma ve kadınlarla erkeklerin beraber oturmamasını, İslam’ın ayıbı olarak göstermekte ve onlar da Y. Nuri gibi:

“Bu durum, Müslümanları dost aileler içinde bile birbirlerine kötölük düşünen karanlık ruhlu insanlar gibi göstermekten başka bir şey değildir.”⁸⁰ demektedirler.

Demek ki, Müslümanların kadınlarla beraber oturmaması, birbirlerinin kadınlarına karşı hep art düşünceli ve kötü niyetli olmalarından kaynaklanıyor. Açık seşik beraber oturanlar; kadınların küpelerini, kulak ve boyunlarını, kollarını ve hatta bacaklarını sergilemekte hiçbir sakınca görmeyenler, İslam’ın ruhuna daha uygun hareket edenler oluyorlarmış, öyle mi? şeytan ve nefisleri, bunları bu manzaraya rağmen aldatamayacak. Ama Allah’ın Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Sünnet’ine ve O’nun (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ashabının yoluna uyanları nedense daha çabuk aldatabilecek? Bu, Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ashabını bile zan altında bırakan, kendisine yazık etmiş bir insanın ifadeleridir.

Kadınların erkeklerle birlikte –zaruret hariç- oturmamaları gerektiğini söyleyen Müslümanların başkalarının kadınlarının, bacak, kol, boyun ve yüz güzelliğini göremedikleri için kalplerinde şeytani ve şehvi duygular, daha da gelişmiş oluyormuş ve bu da kadını çok kötü bir konuma, ikinci sınıf insan ^(*) k9onumuna indiriyormuş öyle mi? Vallahi bu sözleri söyleyenlerin Allah’tan korktuklarından insan şüphe ediyor. Eğer kadın ve erkek onun dediği gibi (*Kur’an’daki İslam*: s. 623) edepli olarak bir arada oturarak daha medeni ve ahlaklı yahut ileri bir düzeye gelecekse, Amerika, Fransa ve İsveç’li kadınlar, kızlar ve erkekler daha ahlaklı olurlar ve İslam’ın ruhuna uygun olanı yakalarlardı. Kasım Emin ve Osmanlı feministlerinin de iddiaları da buydu. Kadına saygınlık kazandırmak ve karanlıklara itip ikinci sınıf insan olmaktan kurtarmak için, onun insanlarla, yani erkeklerle iç içe yaşaması gerekiydi.

⁷⁹ Y. Nuri Öztürk, *Kur’an’daki İslam*: s. 622

⁸⁰ Y. Nuri Öztürk, *Kur’an’daki İslam*: s. 623

(*) Öztürk, Türkiye’de “birinci sınıf” sayılan kadınlarınne kadar Kur’an’ın sözünüettiği kadınlar olup olmadığını da her halde çok iyi biliyordur. Türkiye’de birinci sınıf kadınlar ve erkekler en çok bizim dinimize ve Kur’an’ımıza düşman olanlar değil mi? 40-50 yıldır Kur’an’a hizmet ettiğini söyleyen insan kaç kadına tesettürün farz olduğunu inandırabilmiş ki? Kendisi yıllardır kadınların birinci sınıf insan olması için uğraşıp duracağım diye Rasulullah’ın zamanındaki kadınların kim olduğunu unutmuş.

Böylece birinci sınıf ikinci sınıf gibi Yunan'a ve Roma'ya dayanan sınıf kavramını İslamî meselelerde de kullanmaya başladık. Çünkü Roma'da ve Yunan'da erkek birinci sınıf idi. Erkeklerle birlikte olmakta ikinci sınıftan birinci sınıfa geçmek bunun için önemseniyor olsa gerek ki, Müslüman kadınları ve genç kızları ayartmak için aramızdaki sınıf farkından ve geri bırakılmaktan söz ediyor Öztürk.

Batıcılar, sosyal sınıf farkını kendileri üretiyorken, bizleri de din uzmanları üzerinden bu kavramın sanki İslamda varmışçasına gerçekliğine inandırmaya çalışıyorlar. Sınıf kavramı, Müslüman kadının aklına ve kalbine yönelik bir saldırıdır. İslam'da insan olmak ve kul olmak birbirinden ayrılmaz bir gerçektir. Modernistler Müslüman kadını Allah'a yaklaştıracak ve ahirette derecsini yükseltecek olanı değil, onu teşhir edecek ve teberücü ona özgürlük ve doğallık olarak gösterecek şeyi çağırıyorlar.

Y.Nuri'nin, İslam'ın hicabı ve Müslüman kadının geleneklerinden bazısını bahane ederek inançlarından uzaklaştırılmasını isteyen insanlardan bazısına benzemesi doğrusu çok şaşırtıcıdır. Anlaşılan Müslümanları yeniden Tanzimat dönemine dödürmek isteyenler var.

Öztürk'e göre, dinle çelişen (adem-i ihtilat) ile dinle çelişmeyen ihtilata bakınız (*Kur'an'daki İslam*: s. 623) Birisi, İslam'ın ona kadar gelmesi sürecinde, kadınlarımızı gözlerden ve haram ilgilerden uzat tuttu; bir diğeri de Kasım Emin ve Selahaddin Asım gibilerin mantığıyla Mısır'da ve Türkiye'de Müslüman kadını bugünkü hale getirdi. Öztürk, bilmiyorsa öğrenmelidir ki, bunlar oryantalistlerin ve emperyalistlerin düşünceleridir. Lütfen, Müslüman kadınları kâfir kadınlarla benzetmek isteyen benzer bir sürecin içinde yer almayın. Sizin bu kadar hümanistçe görüşleriniz, İslam düşmanlarının elinde bir silah, cahillerin elinde haramları rahatça işlemek için kullanılan bir hüccet olabilir. Bunun yarın ahiretteki sonuçlarından korkun! Bize düşen, bir Müslüman olarak nasihatta bulunmaktır.

Bilelim ki, İslam'ın kadını dininden ve ırz mefhumundan yoksun bırakan bir süreç, bugün içine düştüğümüz hali daha da vahimleştirmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Ma'kil İbn Yesar (ra), Allah'ın Rasulü'nden (*sallallahu aleyhi ve sellem*) rivayet ediyor:

“Sizlerden herhangi birinizin başından demir bir çivi çakılması, kendisine helal olmayan bir kadına dokunmasından daha hayırlıdır.”

Bu hadis, Nasuriddin el-Elbanî'nin *Ğayetu'l-Meram Fi Tabrici Ehadisi'l-Helali ve'l-Haram* adlı kitabında, sahih olarak gösterilmiştir. el-Munzirî'nin nakline göre, et-Taberanî'nin senedindeki kişiler “sikat” yani güvenilirlerdir.

Öztürk, kadınların açık kollarla gezebileceğine, topuklardan az da olsa yukarısını çorapsız olarak açabileceklerine fetva verdikten sonra, “*Nisaun kasiyatan Ariyal*” (kapalı oldukları halde sanki çıplakmış gibi olan kadınlar) hadisini nasıl anlayabiliriz? Bu hadisin, Ebu Hureyre'den (ra) rivayetine yukarıda değindik. Abdullah İbn Amr (ra) hadisinde de; giyinik oldukları halde çıplak olan kadınlardan bahsediyor. Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bunları, Allah'ın lanetine uğramış kadınlar olarak tanımlıyor. Bu hadisler, sahih hadislerdir. Bu nassları insanlardan saklamak, onlara iyilik değil zulümdür. Çünkü insanların dinlerini tanımalarına engel oluyorsunuz.

Müslim'de, (rh.a), Ebu Hureyre'den (ra) rivayet ettiği;

“Ümmetimden cehennem ehli olan iki sınıf vardır. Onlar gibisini görmedim” denilen hadiste;

1) İnsanlara ellerinde öküz kuyruğu gibi şeylerle (çubuk, kırbaç, cop) İşkence edenlerden söz edilmektedir.

2)Kapalı oldukları halde, çıplak (yani ziynetleri ve ziynet yerleri dışarıda) olan kadınlara lanet edildiği ifade olunmaktadır.⁸¹ Bunların cennete giremeyeceklerini ve kokusunu alamayacaklarını Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) söylüyor.

Eğer bu kadar nassları ihmal eder ve sınırlarını zorlarsak, “Mü'min erkeklerle söyle, gözlerini (bakışlarını) yere indirsınlar” ayetini güzel ve çekici dost kadınların ve erkeklerin bulunduğu sıcak toplantılarda nasıl kontrol altına alacaksınız? Sonra, kadın boğazını, saçının bir kısmını ve bacaklarını, kollarının dirseklere kadar olan kısmını gösterdikten sonra, insanların bu ayete inanmalarını istemenin ne anlamı olabilir ki? Hem beraber oturulacak hem de gözler sakındırılacak?

Ebu Hureyre'nin (ra), Allah'ın Rasulü'nden (*sallallahu aleyhi ve sellem*) rivayet ettiği “gözlerin, kulakların, dilin ve elin zinası” ile ilgili hadislerle kim inanmış olacak? Bu hadisi, İmam Müslim; *Sahih*: Kitabul-Kader'de nakleder. Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*'inde rivayet eder.⁸² Halvetin haramlığı ile ilgili hadisleri burada zikretmeye herhalde gerek yok.

Amr İbnu'l-Âs (ra), yabancı kadınlar hakkında, Allah'ın Rasulü'nden (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şu hadisi rivayet ediyor:

“Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yalnız başına olan kadınların yanına gitmemizi yasakladı.”⁸³

Yine onun rivayet ettiği bir hadiste, kocası olmayan kadının evine yalnız girilmesini Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yasaklıyor:

“Kadınların yanına kocalarının izni olmadan gidilmesini yasakladı.”⁸⁴

Bu zaruri bir mesele. Şahidlik veya tedavi içindir. O zaman, cihada çıkan sahabenin zaruri ihtiyaçlarını; ilaç verme ve tedavi ve su taşıma gibi.

Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*):

“Bu günümünden sonra hiçbir erkek, yanında bir veya iki erkek olmadan kocası olmayan kadının evine gitmesin (yanına gitmesi).”⁸⁵

(Bu hadisler, halvetin haramlığına delildir).

Ayrıca Rasulullah'tan (*sallallahu aleyhi ve sellem*), Ukbe İbn Amir'in (ra) rivayet ettiği bir hadiste şöyle der:

“Sakin siz olun kadınların bulunduğu yere girmeyin. Ey Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*), peki kocasının yakını ise? Dedi ki; o (zaten) ölüm demektir.”⁸⁶

Cabir İbn Abdillah'tan (ra) gelen bir hadiste der ki:

“Kocası olmayan kadınların yanına girmeyiniz. Çünkü şeytan sizin kanınızın mecrasında hareket eder.”⁸⁷

Allah Azze ve Celle kitabında; “*Zinaya yaklaşmayın*” (İsra: 32) buyuruyor. Peki, kadınla el sıkışmak, onun güzelliklerini durmadan görmek ve seyretmek de, zinaya sebep olan etkenler arasında değil mi? “*Zinaya yaklaşmayın*” nehyi ile gözleri sakınma emrinin sonuçları arasında hiçbir fark yoktur. Yaklaşmaktan murat zina ve mukaddimeleridir. Bakmaktan murad nedir? Bu, insanların mutlak olarak böyle ortamları -hâşâ- zina ortamlarına çevirecekleri anlamına gelmez. Ancak, haramların işlenmesine kapı açan bir davet mahiyetindedir. İşte “ğadd-ı basar” ayetinin mesajının

⁸¹Müslim; *Sahih*: Kitabul-Cenne, Babu'n Nari Yedhuluha el-Cebbarun, Ve'l Cenneti Yedhuluha ed-Duafa: 2128

⁸² Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 2/517-431

⁸³Ahmed İbn Hanbel; *Müsned*: c. 3/397, c. 4/196-205

⁸⁴ et-Tirmizî; *es-Sünen*: 2780

⁸⁵ Müslim; *Sahih*: 2173

⁸⁶ Buhari; *Sahih*: Nikâh: c.9/290, Müslim; *Sahih*: Selam: 2172, et-Tirmizî; *es-Sünen*: 1171

⁸⁷ et-Tirmizî; *es-Sünen*: Rada: 1172

altında yatan şey, zinaya davet eden etkenleri zayıflatmak ve de mümkünse etkisiz kılmaktır. Pavyonlar, gazinolar, tavernalar ve genelevlerin ortaya çıkışına, hicab ve İslam ailesinin çekirdeği ifsad edildikten sonra ortaya çıkmıştır.. Nice ailelerin bu sıcak dost ortamlarının kurbanı olduğunu çevremizde duyuyoruz ve okuyoruz. Bundan sonra da “zinaya yaklaşmayınız” ayetini okusanız ne çıkar.

Öztürk’e tavsiyemiz; İslam imamlarının hicab emrinin sadece Rasulimizin (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hanımlarına dair bir emir olup olmadığına dair sözlerine bir baksın. O da yetmezse, sahabenin hayatına bir göz atsın. Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hanımlarının ırzını koruyan Allah, niçin bizim ırzımızın korunmasını önemsiyor olsun ki? Hicab emri, sadece O’nun (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hanımlarına aitti de, neden Rasul, sahabe hanımlarının Hicab ayetinden sonra hemen hicaba bürünüp himarlarını başlarına ve yüzlerine örtüp mescide namaz kılmaya geldiklerinde veya dışarı çıktıklarında onları uyarmadı? Tıpkı Ömer’in (ra), bir cariye (Müslüman olmadığını bilmiyoruz) çubuğu ile yüzünden himarını açması gibi. Neden Rasul de (*sallallahu aleyhi ve sellem*), mü’minlerin hanımlarını erkeklerle kendileri arasına bir perde çektiklerinde uyarmadı? Zira mü’minleri bağlamadığını söylersek, onların mükellef olmadıkları bir amel işlemediklerine, Rasul’ün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) göz yummasını ne ile izah edebiliriz? Rasul, (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bu emir hususi olduğunu hiç açıklamış mıdır?

Öztürk’ün dayanışma düşüncesine biz de katılıyoruz. Ama kadına tanıdığı (güya) o özgürlük çerçevesi içinde değil halvet hariç. Şer’i ölçüler içinde, kadın erkekten, erkek de kadından ilim öğrenebilir. İhtilatı yasaklayan Rasul’dür. (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Şuayb’ın (as) kızlarında, dileyen için örnekler vardır. Bu hüküm, Kur’an’ın nasslarının sonucudur. Rasul’ün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hanımlarına ait bir “özel” emrini biz, kendiliğimizden topluma kabul ettirmeye etmeye çalışmıyoruz. Eğer bu yanlışsa, bunu sahabe ve tabiunun hepsi yapmıştır. Öztürk’e kalırsa, kadınla beraber olup işbirliği yaptığımızda başımızı eğmemizin emredildiğini (*Kur’an’daki İslam*: s. 626) bize hatırlatmaktadır. Müslüman erkeklerin, kadınlarla beraber çalışmak uğruna bir ömür boyu başlarını eğmeleri mi gerekir? Hem erkeklerin başlarını eğmelerinden söz edecek hem de kadın erkek dostça aile toplantılarının çok masum ve hiç de sakıncalı olmadığını söyleyeceksiniz. Buna ne anlam verilebilir?

Sözün özü; Allah’ın Kitabı ve Rasul’ünün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Sünnet’inde “rüşh” sahibi olmayanların hadlerini bilmeleri gerekir. Kimse, dini birçok meselenin delili ve aslı Kur’an ve Sünnet’te varken, kendi görüşlerini insanlara dinin hükümleri gibi sunamaz. Özellikle fer’i meselelerde Kitap ve Sünnet’in aslına dönmeden hüküm çıkarmak, hem yanlış hem de tehlikelidir. Bir kimse sahip olmadığı ilme sahipmiş gibi bir tavır takınamaz. Eğer fıkıh ve hadis ilminden nasibimiz yoksa önümüze gelen meselelerin çözümünü nasıl halledebiliriz?

Fıkıh, hadis ve ictihad ehli âlimlerin, kadının hicabı ile ilgili bu kadar delilleri, istinbat ve görüşleri varken, Müslümanlarla ümmetin muhaddis imamları ve müçtehidlerinin arasına girmek, bazı ilahiyatçı akademisyen geçinen insanların hiç mi hiç hakları değildir. Bunu yapmaya çalışanlar, olsa olsa Laisizm’e açık veya gizli destek veren kalpleri kaymış olan kimselerdir.

İslam; insanı hevasının esiri olmaktan kurtarıp, Allah’ın kitabının hidayetine ermesini sağlamıştır. İslam şariatını, ümmetin âlimleri emanete hiyanet etmeden bize kadar getirdiler. Emanete hiyanet edenler, ictihad kapısı kapandı diye ilmi durduran veya hevasına bu ilmi uydurmak isteyenler olmuştur.

Muhammed Abduh'un, Kasım Emin'in, *Tabriru'l-Mer'e* adlı kitabının yazılmasının ardında olduğu gibi, Ahmet Cevdet Paşa'nın kızı, (Fatma Aliye Hanım'ın da) batıcı anlamda kadın özgürlüğünü savunduğu gibi... Kadın sorununun temelinde yatan birçok tartışmanın kaynağı batıcılar ve dindeki sapık fırkalardır. Bahailik, Kadiyinalik vb. gibi.

Sonra şunu dikkat edilmesi gerekir: Laik, Batıcı (yani İslami hayat ve ahiret saadetinin nizamı olarak tanımayan) ların, İslam adına konuşan ve sık sık kendilerine devletin TV.'sinde, onun paralelinde olan TV kanallarında yahut onların salonlarından iltifat edilmesi, onları büyülemiş olabilir. Bazı insanlar, bunun İslam'a olan bir teveccüh ve hoşgörü ile bakma olduğunu zannedebilir. Ancak, gerçek hiç de öyle değildir. Onların istedikleri din, Allah'ın hükümlerine toplumda ve hayatta hükmetme hakkı tanımayan laikliğe taviz veren, onu yumuşatıp şirin gösteren bir dindir. Böyle bir dini Türkiye'de ve İslam âleminde üretmeye çalışanlara ne yazık ki sıkça rastlıyoruz.

Bu yazımızı aslında genel olarak Müslümanları uyarmak için yazdık. Kimseyi şahsi çıkarlarımız için karşımıza almış değiliz. Dileğimiz, hayırlı olan bir amele vesile olmaktır. Kimseden üstün olduğumuzu söylemiyoruz. Biz de Müslümanlarız. Bu, bir nasihattır. Umarım bu nasihata hem bu satırları yazan sahip çıkar hem de akıl ve ilim sahibi Müslümanlar.

Allah'ın selamı, hidayete uyanların üzerine olsun.